

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

Η ΤΣΙΤΑ
ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

27

Η ΤΣΙΤΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΞΑΝΑΣΜΙΓΟΥΝ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ ζῇ στὴν παρθένα ζούγκλα τῆς Ἀφρικῆς, νοιώθει τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του καὶ μιὰ ἀναρθηρὴ κραυγὴ βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρυγγί του. Βρίσκεται μαζί με τὴ Γιαράμπα καὶ τὸν Μπουτάτα στὸ λάκκο τῶν φιδιῶν (*) καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἀντικρύζει τὸ ἀκίνητο σῶμα τῆς Ζολάν, στὴ ρίζα ἑ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, πὸ 26, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ὁ μαύρος ὄλεθρος».

νὸς βράχου, νὰ κινδυνεύη ἀπὸ ἓναν γοριλλάνθρωπο ποὺ ὀρμάει νὰ τὸ κατασπαράξῃ. Ὁ Ταμπὸρ ἔχει τὴν ἐντύπωση πὼς ἡ Ζολάν εἶναι νεκρή, μὰ εὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Θέλει νὰ ὑπερασπίσῃ τὴ φίλη του ἀπὸ τὴ μανία τοῦ γοριλλανθρώπου ἔστω κι' ἂν εἶναι νεκρή.

Ἀφήνει λοιπὸν μιὰ ἀναρθηρὴ κραυγὴ καὶ ὀρμάει ἐναντίον του, ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω ἓνα ρόπαλο, φθάνει τὸ γοριλλάνθρωπο τὴ στιγμή ποὺ σκύβει καὶ ἀνοίγει τὰ πελώρια σαγόνια του γιὰ νὰ κλείσῃ μέσα σ' αὐτὰ τὸν τρυφερό

λαιμό του κοριτσιού. Τò ρόπαλο του Έλληνόπουλου ύψώνεται και κατεβαίνει άστραπιαία. Ο γοριλλάνθρωπος που δέχτηκε ξαφνικά τò τρομερό χτύπημα, άφίνει τò θύμα του και γυρίζει με μιὰ καταπληκτική στροφή του κορμιού του πρòς τò μέρος του αντιπάλου του. Χωρίς νὰ καθυστεόηση ούτε στιγμή και πòιν ο Ταμπòρ προφθάση νὰ τòn χτυπήσει για δεύτερη φορά με τò ρόπαλό του, άνθρωπος και τέρας βρίσκονται πεσμένοι καταγής, σ' έναν άγw να ζωής ή θανάτου.

Ο Ταμπòρ άπλώνει τὰ χέρια του νὰ του σφίξει στis άτσαλένιες παλάμες του, τòn τριχωτό λαιμό, μὰ τὰ μακρὰ χέρια του γοριλλανθρώπου έχουν προλάβει κι' έχουν τυλιχτή, σαν δυò τρομερές τανάλιες, στò λαιμό του Έλληνόπουλου που μάταια προσπαθεί τώρα ν' απαλλαγή από αυτή τή θανάσιμη λαβή.

Η Γιαράμπα και ο Μπουτάτα, βλέποντας τòn Ταμπòρ νὰ κινδυνεύη, τρέχουν νὰ τòn βοηθήσουν. Η πανώρια κοπέλλα άρπάζει τò ρόπαλο που έχει αφήσει ο Ταμπòρ και με δυò χτυπήματα στò κρανίο του τέρατος τò αναγκάζει ν' αφήσει τò λαιμό του αντιπάλου του και νὰ πάρη δυò στροφές, μουγκρίζοντας και βγάζοντας άσπρους άφρους από τò στόμα του.

— Αφέντες παιδιά!, φωνάζει ο άράπης που κάνει βήματα πρòς τὰ πίσω για νὰ κερδίση απόστασι, αφήστε

τòn άσκημαμούρη νὰ τòn διαλύσω με μιὰ κεφαλιά.

Και, πρìν οί σύντροφοί του προλάβουν νὰ κινηθούν, ξεκινάει με φόρα, άπλώνει τis χερούκλες του, χαιμηλώνει τò κεφάλι του, χωρίς νὰ βλέπη τήν κατεύθυνσι που έχει πάρει και... τότε ακολουθεί τò μοιραίο: Η κεφαλιά του χτυπάει αντί τò τέρας τòn Ταμπòρ, που έχει σηκωθεί. Ο Ταμπòρ πέφτει πάνω στη Γιαράμπα και ή Γιαράμπα πάνω στην άνύποπτη μαϊμού, τήν Τσίτα. Είναι τόση ή όρμη του Μπουτάτα που τò Έλληνόπουλο με τή Γιαράμπα και τή μαϊμού πέφτουν κάτω και χάνουν τis αίσθήσεις τους. Μὰ και ο Χαζοαράπης δέν είχε καλύτερη τύχη. Με τήν όρμη που είχε πάρει, χτυπάει τò κεφάλι του στòn κορμό ενός μικρού δέντρο, τò ξεριζώνει και σωριάζεται κι' αυτός αναίσθητος, μ' ένα πελώριο καρούμπαλο στò κεφάλι!

Πρòτος άνοίγει τὰ μάτια ο Ταμπòρ. Βλέπει ένα κεφάλι σκυμμένο πάνω του νὰ προσπαθή νὰ τòn συνεφέρη. Στην άρχή νομίζει πwς είναι τò κεφάλι τής Γιαράμπα μὰ, όταν βλέπη πwς τὰ μαλλιά του είναι ξανθὰ, αντί για μαύρα, μιὰ ξαφνική λάμψη περνάει από τὰ μάτια του.

— Ζολάν! κάνει και τήν άγκαλιάζει με όρμη. Ζολάν, είσαι ζωντανή!

— Ταμπòρ!, λέει κλαίνοντας από τή χαρά της ή Ζολάν, νὰ πιστέψω αλήθεια πwς ζw και σε ξαναβλέπω;

— Ζολάν!, φωνάζει κι' ἡ Γιαράμπα συγκινημένη, πού συνήλθε στὸ μεταξύ.

Ὁ ἀράπης πού συνήλθε κι' αὐτὸς καὶ βλέπει ζωντανή τὴ Ζολάν, πάραξενεύεται.

— Μπά σέ καλὸ της!, κάνει καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του πέρα-δῶθε. Δὲν τ'ἔξερα πὼς καὶ οἱ ψυχὲς ἀνασταίνονται!

* * *

Οἱ ἥρωές μας, ἀφοῦ βγήκαν ἀπὸ τὸ λάκκο τῶν φιδιῶν βαδίζουν τώρα ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ ζούγκλα. Ἡ Ζολάν διηγήθηκε τὴν ἀπίστευτὴ ἱστορία της στὰ παιδιὰ, τὸ πέσι μὸ της στὸ βάραιθρο καὶ τὴ μονομαχία τῶν γοριλλανθρώπων πού σκοτώθηκαν ὅλοι τους σχεδόν, ποιὸς νὰ τὴν πρωτοφάη, καὶ ὁ Ταμπὸρ μὲ τὴ σειρά του διηγεῖται τὴν περιπέτειά τους.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅταν φθάνουν κοντὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταμπὸρ ἡ Ζολάν κοντοστέκεται.

— Δὲν θάρθω μαζί σας, λέει καὶ σκύβει τὸ κεφάλι της.

— Γιατί; ρωτᾷ σουφρώνοντας τὰ φρύδια του ὁ Ταμπὸρ.

— Γιατί... ἀσφαλῶς θὰ μὲ μισῆς, Ταμπὸρ, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔχω κάνει, τὰ μίση μου καὶ τὶς κακίες μου... Ξέρεις... τώρα καταλαβαίνω πὼς φέρθηκα ἄσχημα ἀπέναντί σου κι' αὐτὸ ἔγινε ἐπειδὴ ζήλευα τὴ Γιαράμπα...

Ὁ Ταμπὸρ κάτι ἐτοιμάζεται νὰ πῇ μὰ ἡ Γιαράμπα μπαίνει ἀνάμεσά τους καὶ τοῦ κάνει νόημα νὰ σταματή

ση. Τὰ ὁμορφα μάτια της εἶναι θολὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ζολάν, λέει στὴν ξανθειὰ κοπέλλα, ἡ θέσι σου εἶναι κοντὰ στὸν Ταμπὸρ. Τὸ λάθος ἦταν δικό μου γι' αὐτὸ πού ἔγινε. Ἐσένα πρωτογνώρισε κι' ἐσὺ πρέπει νὰ μείνης μαζί του.

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ!, μεσολαβεῖ ὁ Μπουτάτα. Τὸ ἀφέντη Ζολάν νὰ μείνη μαζί μας. Μόνο νὰ μὴ μοῦ ζητήῃ νὰ τὴν ἀνεβάσω στὴν πλάτη μου γιατί τώρα πῆρε τὴ θέσι της ἡ Τσίτα.

Ἡ μαϊμού ἀκούει τ' ὄνομά της καὶ μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται στὸν ὦμο τοῦ Τσουλούφη λές καὶ φοβήθηκε μήπως τῆς πάρουν τὴ θέσι.

— Γιαράμπα, ἀπαντᾷ τὸ ἱξανθὸ κορίτσι, ἔχεις μεγάλῃ καρδιά καὶ λυπᾶμαι πού σὲ μίσησα. Ἐσὺ πρέπει νὰ μείνης κοντὰ στὸν Ταμπὸρ.

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα κουνάει τὸ κεφάλι της θλιμμένα.

— Ἐγὼ θὰ φύγω, λέει. Δὲ πρόκειται νὰ κατοικήσω μακριὰ καὶ θὰ βλέπομαστε συχνά. Ζολάν, μείνε μαζί μὲ τὸν Ταμπὸρ.

— Ὡχού!, κάνει ὁ ἀνυπὸ μονος ἀράπης, θέλεις παρακάλια γιὰ νὰ μείνης, ἀφέντη Ζολάν;

Τὸ ἱξανθὸ κορίτσι σηκώνει τὰ μάτια του καὶ βλέπει τὴ θέσι τῆς Γιαράμπα κενή. Ἡ μελαψὴ κοπέλλα μὲ τὴ μεγάλη καρδιά φεύγει ἀπὸ κοντά τους.

— Γιαράμπα!, φωνάζει ἡ Ζολάν, πού ἔπειτα ἀπὸ τὸ θά

νατο του Ταρζάν έχει μεταμορφωθεί και η ψυχή της δεν κρατάει ίχνος κακίας.

— Γιαράμπα!, φωνάζει κι' ο Ταμπόρ. Γύρισε πίσω!

Μα η Γιαράμπα δεν τους ακούει. Σηκώνει ψηλά το χέρι της σὰ νὰ τους αποχαιρετήσει και στρίβοντας πίσω ἀπὸ μερικούς θάμνους γίνεται ἄφαντη ἀπὸ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν!

Ὁ Ταμπόρ κυττάζει γιὰ πολλή ὥρα τὴ Ζολάν. Ἐπειτα τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὀδηγεῖ ἀμίλητος στὴ σπηλιά του.

— Ταμπόρ, ψιθυρίζει ἡ ξανθεὶα κοπέλλα, εὐχαριστῶ πού με συγχώρεσες καὶ με δέχτηκες καὶ πάλι κοντά σου. Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς ἀπὸ δῶ καὶ μπρός θὰ σοῦ μείνω πιστὴ καὶ μόνο ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσει!

Τὸ δέντρο ξεριζώνεται ἀπὸ τὴν κεφαλιά τοῦ Μπουτάτα.

Ὁ Ταμπόρ βλέπει ἕνα ξανθὸ κεφάλι σκυμμένο πάνω του.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ξεσπᾷ εἰ σέ ἀπαρηγόρητους λυγμούς.

— Ὠχού!, κάνει ὁ ἀράπης, μὴν κλαῖς ἀφέντη Ζολάν γιατί ἀπὸ τὴν πολλὴ συγκίνησι θὰ μαδήσῃ τὸ τσουλούφι μου!

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΠΕΡΝΟΥΝ τρεῖς μέρες ἀπόλυτης ἡσυχίας γιὰ τοὺς ἥρωές μας. Ὁ Ταμπόρ με τὴ Ζολάν βγαίνουν γιὰ κυνήγι καὶ ὁ Μπουτάτα με τὴ βοήθεια τῆς Τσίτας περιποιεῖται τὸ τσουλούφι του καὶ καθαρίζει τὴν ἀχώριστη καὶ ἥρωϊκὴ μπιστόλα του.

Ἐνα βράδυ, καθὼς ἐτοιμάζονται νὰ κοιμηθοῦν, ἀκούγονται γρήγορα ἰθήματα ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τους καὶ μιὰ λαχανιασμένη φωνὴ ἀντηχεῖ:

— Ταμπόρ!, Ταμπόρ!

— Φάντασμα!, λέει ο ά-
ράπης και έτοιμάζει τή μπι-
στόλα του.

Τὸ Ἑλληνόπουλο, χωρίς νά
σκεφθῇ τίποτε κακό, βγαίνει
ἔξω ἀπὸ τὴν σπηλιά. Ἐκεῖ,
βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ ἕ-
ναν λευκὸ κυνηγὸ πού ἔχει πε-
ρασμένη μιὰ μεγάλη καραιμπί
να στὴν πλάτη του.

— Ποιὸς εἶσαι καὶ ποῦ ξέ-
ρεις τὸ ὄνομά μου; ρωτᾷ τὸ
Ἑλληνόπουλο.

— Εἶμαι Ἰταλὸς ἐξερευνη-
τὴς ἀπαντᾷ ὁ ἄγνωστος,
πού φαίνεται κατατρομαγμέ-
νος. Ὀνομάζομαι Ἀλφιέρι κι'
ἔχω ἔρθει μὲ μιὰ μικρὴ ἀπο-
στολὴ ὡς τὰ μέρη σας. Στρα-
τοπεδεύσαμε τὸ μεσημέρι δί-
πλα ἀπὸ τὸ ποτάμι, μὰ συμ-
βαίνει κάτι παράξενο στὸ
στρατόπεδό μας. Κάποιος πε-
τάει πέτρες ἐνῶ μιὰ παράξενη

Βλέπει κάποιον νά κατεβάξῃ τὴ
δεμένη κορυφὴ τοῦ δέντρου.

Πίσω του πλησιάζει ἀπειλητικὴ
μιὰ πελώρια τίγρη.

φωνὴ ἀκούγεται νά λέῃ: «Θά
σᾶς σκοτώσω ὅλους!». Ἕνας
ἰθαγενὴς μου εἶπε πὼς μένει
ἐδῶ κάποιος Ταμπόρ καὶ ἦρ-
θα νά τοῦ ζητήσω βοήθεια.

— Ἀκουσε, κύριε μαχαίρι
λέει σοβαρὸς - σοβαρὸς ὁ ἄ-
ράπης πού ἔχει προβάλει στὸ
ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς, ἐδῶ δὲν
μένει μόνο ὁ Ταμπόρ, ἀλλὰ
καὶ ἡ ἀφεντιά μου, ὁ ξακου-
στὸς Μπουτάτα. Παράτα μας
λοιπὸν ἡσυχους γιατί θέλου-
με νά κοιμηθοῦμε. Μπα σέ
καλό σου βραδυάτικα;

Ὁ Ταμπόρ δείχνει ἐξαιρε-
τικὸ ἐνδιαφέρον σ' αὐτὰ πού
ἀκούει καὶ ἀποφασίζει νά ἐπι-
σκεφθῇ τὴν κατασκήνωσι τοῦ
ξένου.

— Θάρθουμε κι' ἐμεῖς μα-
ζί σου, τοῦ λέει ἡ Ζολάν. Ἴ-
σως νά σοῦ ἔχουν στήση καμ

μιά παγίδα.

Ο Ταμπόρ συμφωνεί και σε λίγο ξεκινούν όλοι τους για ν' αντιμετωπίσουν μια από τις πιο παράξενες περιπτώσεις της ζωής τους.

Μισή ώρα βαδίζουν κι' επιτέλους φθάνουν στην κατασκήνωσι. Εκεί βρίσκουν πέντε ακόμη Ευρωπαίους, τρεις γυναίκες και αρκετούς μαύρους να κουβεντιάζουν ζωηρά δίπλα σε μια μεγάλη φωτιά.

— Σινιόρ Αλφιέρι!, λέει ένας άντρας με μούσι, ο άορατος εχθρός μας πέταξε μια πελώρια πέτρα που θρήκε έναν ιθαγενή στο κεφάλι και τον άφησε στον τόπο.

Ο Αλφιέρι γυρίζει τότε προς το μέρος του Ταμπόρ:

— Έσύ που ξέρεις τη ζούγκλα, τον ρωτάει, μπορείς να μάς πής ποιός μπορεί να πέταξη τόσο μεγάλες πέτρες που νομίζει κανείς πως τις ρίχνει από τον ουρανό;

Το Έλληνόπουλο κυττάζει τις πέτρες και παραισενεύεται. Είναι πράγματι μεγάλες κάπου πέντε οκάδες ή κάθε μία.

Ετοιμάζεται κάτι να πη όταν, μια τέτοια πέτρα πέφτει από ψηλά μέσα στη φωτιά κάνοντας να σκορπίσουν τ' αναμμένα ξύλα ολόγυρα.

Οί μαύροι της αποστολής τρέχουν να κρυφτούν κάτω από ένα μεγάλο βράχο και ξεφωνίζουν τρομαγμένοι. Ο άπερίγραμματος Μπουτάτα βγάζει τότε τη μπιστόλα του και πυροβολεί προς τον ουρανό!

— Έ!, φωνάζει. Αν είσαι

παλληκάρι έσύ που πετάς τις πέτρες κετέβα κάτω από τον ουρανό να λογαριαστούμε.

Κι' άφού σκέπτεται λιγάκι, βγάζει το σύμπέρασμά:

— Αφέντη Ταμπόρ, μήπως οί πέτρες ξεκολλάνε από το φεγγάρι; Λες να ξεκολλήση ολόκληρο από τον ούρανό και να μάς πλακώσει;

Και γυρνώντας προς την Τσίτα του, την άχώριστη μάϊμού, της λέει:

— Έλα να καθήσουμε κάτω από ένα δέντρο, Τσίτα, για να μην πέση το φεγγάρι επάνω μας!

Ο Ταμπόρ δέν δίνει προσοχή στις βλακειές του Μπουτάτα. Έχει στραμμένη την προσοχή του προς τον ούρανό και περιμένει να πέση μια καινούργια πέτρα. Το μέτωπό του είναι ρυτιδωμένο από τη συλλογή. Προσπαθεί να σκεφθή αν υπάρχει κανένα πλάσιμα τόσο δυνατό μέσα στη ζούγκλα που να μπορεί να πετάη τόσες μεγάλες πέτρες.

Ξαφνικά, μια άλλη πέτρα κατεβαίνει με όρμη προς το κεφάλι της Ζολάν που στέκεται άνύποπτη και κυττάζει τη φωτιά. Μόνο ο Ταμπόρ την είδε και μ' ένα υπεράνθρωπο σάλτο φθάνει κοντά στο κορίτσι και το σπρώχνει με δύναμι. Το άμέσως επόμενο δευτερόλεπτο, στη θέσι που καθόταν ή Ζολάν, πέφτει με βαρύ γδούπο μια πέτρα κάπου δέκα οκάδες βαρειά. Αν δέν την είχε δη από ψηλά το Έλληνόπουλο τώρα ή Ζολάν θα

ήταν όπωςδήποτε νεκρή.

Οί ίθαγενείς αρχίζουν τώρα να ούρλιαζουν σαν δαιμονισμένοι από τόν φόβο τους. Δυό τρείς από αυτούς δοκιμάζουν να φύγουν μα ό 'Αλφιέρι βγάζει τόν πιστόλι του και τούς άπειλεί πώς θα τούς σκοτώσει αν κάνουν έστω και ένα βήμα.

— Τους έχω ανάγκη, δικαιολογείται στον Ταμπόρ που τόν κυττάζει ύποπτα. "Αν φύγουν οί ίθαγενείς έμείς οί άλλοι δέν άρκοουμε για να μεταφέρουμε τόσα κιβώτια που έχουμε μαζί μας. Πές μου, όμως, ποιός πετάει αυτές τίς πέτρες, Ταμπόρ;

Τό 'Ελληνόπουλο σηκώνει τούς ώμους του.

— Μείνετε εδώ και κρυφθήτε κάτω από τούς βράχους, διατάζει τούς ξένους.

Και πλησιάζοντας τή Ζολάν κάτι τής ψιθυρίζει στο αύτί και σε λίγο χάνεται άθόρυβα ανάμεσα στις σκιές τών δέντρων.

Ο ΚΑΤΑΠΕΛΤΗΣ

Ο ΜΟΙΟ φάντασμα, ό Ταμπόρ, βαδίζει κάτω από τά δέντρα. Προσπαθεί να μñν κάνει τόν παραμικρό θόρυβο και τά μάτια του γυρνούν ανήσυχα ιδόγυρα σαν τά μάτια τής τίγρης. Κάπου - κάπου άρπάζεται από κάποιο χορτόσχοινο και τινάζεται στον άέρα για ν' άρπαχτή από τόν κλαδί ένός δέντρου κι' από κεί να κατέβη πάλι στη γή.

Ξαφνικά, ένα βραχνό νιαούρισμα φτάνει ως τ' αύτιά του και τόν κάνει να άνατριχιάσει. "Οσμίζεται τόν άέρα σαν τά άγρια θηρία και οί αίσθήσεις του είναι όλες σ' έπιφυλακή. Τό ένστικτό του τόν πληροφορεί πώς κάποιος κίνδυνος τόν άπειλεί, τρομερός και ύπουλος, μα τó 'Ελληνόπουλο δέν κάνει τή σκέψη να γυρίση πίσω. Έχει αποφασίσει να έξιχνιάσει τó μυστήριο του άόρατου έχθρου που πετάει τίς μεγάλες πέτρες και μέ κανέναν τρόπο δέν σκοπεύει να παραιτηθή από τόν σκοπό του αύτί.

Προχωρεί ακόμη μερικά βήματα και βρίσκει μπροστά σ' ένα ξέφωτο. Τρία - τέσσερα δέντρα ύψώνουν τίς κορυφές τους προς τόν ούρανό. Τό ήρωϊκό παιδί έτοιμάζεται να μπη στο ξέφωτο μα τó μάτι του παίρνει μιá ύποπτη κίνησι και άναγκάζεται να κρυφτή πίσω από τόν κοομό ένός δέντρου! Έκείνο που βλέπει μπροστά του τόν κάνει ν' άνοίξη διάπλατα τó στόμα του από τήν κατάπληξι. Ένας Ίσκιος φανεώνεται στο ξέφωτο και κάνει μεοικές περίεογες κινήσεις. Μοιάζει μέ άνθρωπο ή με γορίλλα και τά νέρια του κάτι τραβούν. Τήν ίδια στιγμή, ό Ταμπόρ βλέπει τήν κορυφή ένός δέντρου να λυγίζει άονά - άονά και να κατεβαίνει προς τή γή.

Τώρα καταλαβαίνει τί συμβαίνει. 'Η παράξενη σιλουέττα έχει δέσει τήν κορυφή του δέντρου μ' ένα χορτόσχοινο

πού τὸ τραβάει, ἀναγκάζοντας τὸ δέντρο νὰ λυγίση καὶ τὴν κορυφή του νὰ κατεβαίνει στὴ γῆ. Ὄταν γίνεται αὐτό, δένει τὸ χορτόσκοινο στὸν κορμὸ ἐνὸς διπλανοῦ δέντρου, παίρνει μιὰ πέτρα ἀπὸ ἓνα σωρὸ ποὺ ἔχει δίπλα του καὶ τὴν ἐφαρμόζει πάνω στὴν κορυφή τοῦ ἄλλου δέντρου ποὺ ἔχει κατεβάσει ὡς κάτω.

Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή πλησιάζει τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, ποὺ ἔχει δέσει τὸ χορτόσκοινο καὶ τὸ λύνει μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι. Ἡ κατεβασμένη κορυφή ἀνεβαίνει τότε μὲ δύναμι πρὸς τὰ πάνω, ἐνῶ ἡ πέτρα ποὺ εἶναι τοποθετημένη πάνω της ἐκσφενδονίζεται μὲ ὁρμή, παίρνει μιὰ καμπύλη τροχιά καὶ πέφτει μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα...

Μὲ ἓνα πήδημα ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ κλαδί τοῦ δέντρου.

Τὸ ξανθὸ κορίτσι καὶ τὸ αἰμόβορο θηρίο κυλοῦνται καταγῆς.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν θέλει νὰ δῇ τίποτε ἄλλο τώρα πιά. Εἶχε τὴν τύχη νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον ποὺ τόσο πολὺ τὸν βασάνιζε. Οἱ πέτρες ἔπεφταν πάνω ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι μὲ ἓνα καταπέλτη ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὸ παράξενο αὐτὸ πλάσμα, ποὺ δὲν ἔμοιαζε οὔτε μὲ γορίλλα, οὔτε μὲ ἄνθρωπο. Φαίνόταν μᾶλλον σὰν ἄνθρωπος μὲ μεγάλη γενειάδα, ντυμένος μὲ δέρμα ζώου.

Τώρα ὁ Ταμπὸρ, ἔπρεπε νὰ λύσῃ ἀκόμη ἓνα αἶνιγμα: Νὰ μάθῃ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ πετοῦσε τὶς πέτρες καὶ νὰ τὸν θέσῃ ἐκτὸς μάχης γιὰ νὰ μὴ διατρέχουν κίνδυνο οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀποστολῆς. Ἐτοιμάζεται νὰ κἀνῃ τὸ πρῶτο βῆμα ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου ὅταν ἀκούει πίσω του ἓνα ἐλαφρὸ θρόϊσμα φύλλων. Στρέ

φει απότομα τὸ κορμὶ του καὶ ὀρίζεται ἀντιμέτωπος μὲ μιὰ πελώρια τίγρη! Τὰ μάτια της πετοῦν ἀστραπές καὶ συσπειρώνεται ἑτοιμὴ νὰ ὀρμήσῃ καταπάνω του καὶ νὰ τὸν κατασπαράξῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, μὲ τὰ κοφτερά της δόντια.

Ὁ Ταμπὸρ ἀνατριχιάζει ἄθελά του καὶ τὸ μυαλό του παίρνει χίλιες στροφές. Ξέρει πὼς δὲν τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὸν θάνατο παρὰ δευτερόλεπτα. Μὲ μιὰ απότομη καὶ αἰλουροειδῆ ἐκτίναξι, ἀρπάζεται ἀπὸ ἓνα κλαδὶ τοῦ δέντρου κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο βρίσκεται καὶ μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ἔλξι ἀνεβάζει πάνω στὸ κλαδὶ τὸ κορμὶ του.

Ἡ τίγρη, ξαφνιασμένη ἀπὸ τὴν ἀστραπιαία ἀντίδρασι τοῦ ἀνθρώπου, βλέποντας νὰ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς λευκοὺς κυνηγοὺς οὐρλιάζει σπαρακτικά.

Ὁ Ταμπὸρ προλαβαίνει καὶ χτυπάει τὸ φίδι στὸ κεφάλι.

τῆς φεύγῃ ἡ λεία της, μουγγρίζει λυσσασμένα ἀπὸ τὸ κακό της καὶ ὠρθώνοντας τὰ μπροστινά της πόδια τὰ στηρίζει στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

Ἀσφαλῆς τώρα ἀπὸ τὴν τίγρη, ὁ Ταμπὸρ, κυττάζει ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ἀραιὸ φύλλωμα τοῦ δέντρου τὸ πλάσμα ποὺ πετοῦσε τὶς πέτρες στὴν κατασκήνωσι τῶν Εὐρωπαίων ἐξερευνητῶν. Μὲ τὸ ἄκουσμα τοῦ μουγγρητοῦ τῆς τίγρης τὸ βλέπει νὰ ξαφνιάζεται. Τὸ θρυλικὸ παιδὶ ἔχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι θὰ τρέξῃ νὰ χαθῇ στὴ ζούγκλα ἀπὸ τὸ φόβο τῆς τίγρης, μὰ, κατάπληκτος βλέπει τὸ μυστηριώδες πλάσμα νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦ τρομεροῦ θηρίου!

«Θᾶκανε λάθος!», δίνει τὴν ἐξήγησι ὁ Ταμπὸρ. Ἔτσι θὰ πέσῃ στὰ νύχια τῆς τίγρης

πού, πελώρια καθώς είναι, θά τον κατασπαράξει μέσα σ' ένα λεπτό...»

Μὰ ὄχι, δὲν συμβαίνει τίποτε τέτοιο! Ἡ τίγρη, ἀντικρύζοντας τὸ πλάσιμα — τώρα ὁ Ταμπὸρ τὸ διακρίνει καθαρά καὶ βλέπει πὼς εἶναι ἄνθρωπος μὲ μακρὰ γενειάδα — πού τὴν πλησιάζει, κατεβάζει τὰ πόδια τῆς καὶ σκύβει τὸ κεφάλι τῆς ὑποταγμένη, ὅπως ὑποτάσσονται οἱ τίγρεις τοῦ τσίρκου στὸν θηριοδαιμαστή. Ἐκεῖνος, χαϊδεύει τὸ κεφάλι τῆς, καὶ κυττάζοντας πρὸς τὰ πάνω, ἀντικρύζει τὸν Ταμπὸρ.

Ἕνα πνιγμένο οὐρλιαχτὸ βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρυγγί του. Θαρρεῖς καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει τρελλαθῇ ἢ βρίσκεται σὲ ἄγρια κατάστασι. Κυττάζει γιὰ λίγο τὸν Ταμπὸρ ποὺ βρίσκεται καθισμένος στὸ κλαδὶ κι' ἔπειτα, ἀφίνοντας τὴν τίγρη στὴ θέσι τῆς γυρίζει στὸ ξέφωτο. Κατεβάζει τὴν κορυφή ἐνὸς ἄλλου, μικροῦ δέντρου καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ χρησιμοποίησιν ὡς καταπέλτη καὶ νὰ ἐκσφενδονίσῃ ἐναντίον τοῦ Ταμπὸρ μιὰ πελώρια πέτρα.

Τὸ Ἑλληνόπουλο βλέπει πὼς τὴν ἔχει πολὺ ἄσχημα. Ἄν πηδήσῃ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο, ἡ τίγρη θὰ ὀρμήσῃ νὰ τὸν κατασπαράξῃ. Ἄν ὅμως μείνῃ ἐκεῖ πάνω, κάποια ἀπὸ τίς μεγάλες πέτρες ποὺ θὰ ὀρμήσῃ ὁ παράξενος αὐτὸς ἄνθρωπος θὰ τὸν πετύχῃ καὶ θὰ τὸν ἀφήσῃ στὸν τόπο.

Σπάνια ὁ Ταμπὸρ βρέθηκε σὲ μιὰ τόσο δύσκολη θέσι. Ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδις τοῦ ἔχουν ἰστήσει τὸ θανάσιμο δόκανό τους καὶ ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ τὸν περιμένει ὁ θάνατος, ἕνας σίγουρος θάνατος ποὺ μόνον ἓνα θαῦμα θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ...

Η ΤΣΙΤΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Η ΖΟΛΑΝ βλέποντας τὸν Ταμπὸρ νὰ φεύγῃ, νοιώθει μιὰ ἀνεξήγητη ἀμησυχία. Τὴ διέταξε νὰ μείνῃ στὴν κατασκήνωσι μὰ ἡ ξανθεῖα κοπέλλα ἀποφασίζει νὰ παρακούσῃ τὴ διαταγή του. Κάτι τῆς λέει πὼς ὁ σύντροφός της κινδυνεύει.

— Μπουτάτα, λέει στὸν χαζοαράπη, ἔλα μαζί μου.

— Ἀστιεύεσαι „ ἀφέντη κορίτσι; τῆς ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Δὲν τὸ κουνᾷ ροῦπι ἀπὸ δῶ. Θέλεις νὰ πέσῃ τὸ φεγγάρι νὰ μᾶς πλακώσῃ; Ὁχι ὅτι φοβάμαι μὴν πεθάνω ἀλλὰ θὰ τσαλακωθῇ τὸ τσουλούφι μου.

Ἀνυπόμονη ἡ κοπέλλα τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ τσουλούφι καὶ τὸν σέρνει μαζί της.

— Ποῦ πάτε; ρωτᾷ ὁ Ἀλφιέρι ποὺ τοὺς βλέπει νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι.

— Κύριε μαχαίρι, ἀπαντᾷ ὁ Μπουτάτα, πάμε νὰ τάρᾳξουμε τὸν οὐρανὸ στὶς σφαλῖνες γιὰ νὰ μὴ μᾶς πετάῃ πέτρες.

Μποστὰ ἡ Ζολάν καὶ πίσω ὁ Μπουτάτα μὲ τὴν ἀχώριστη Τσίτα του, παίρνουν μιὰ κατεύθυνσι στὰ τυφλά. Βαδίζουν κάπου δέκα λεπτὰ ὅταν μιὰ παράξενη κραυγὴ φθάνει ὡς τ' αὐτιά τους. Ἡ ξανθειὰ κοπέλλα προσανατολίζεται ἐκεῖ ποὺ ἀκούστηκε ἡ κραυγὴ καὶ βιάζει τὸ βῆμα της.

Φθάνει κοντὰ σ' ἓνα ξέφωτο καί, ξαφνικά, σταματάει. Οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ τους ὀρθώνονται ἀπὸ τὴ φρίκη. Στὸ μισόφωτο τοῦ φεγγαριοῦ διακρίνει μιὰ τίγρη νὰ κυττάζῃ πρὸς τὰ πάνω, στὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου ποὺ βρίσκεται σκαρφαλωμένος ὁ Ταμπόρ. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐτοιμάζει τὸν καταπέλτη δὲν τὸν ἔχει δῆ ἀκόμα.

— Μπουτάτα, ψιθυρίζει, τὴ βλέπεις τὴν τίγρη;

Ὁ Τσουλούφης κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοῦ δείχνει καὶ... ἀρχίζει τὰ γέλια.

— Καὶ βέβαια τὴ βλέπω, ἀφέντη Ζολάν. Σὲ λίγο ὅμως δὲ θὰ τὴν βλέπω γιατί ἡ μπιστόλα μου θὰ τὴν καθαρίσῃ!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καὶ ῥό, τραβάει τὴν μπαρουτοκαπνισμένη κουμπούρα του καὶ σημαδεύει τὴν τίγρη.

Ὁ πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ παράξενα καὶ ἀντιβουίζει μέσα στὴν ἐρημιὰ τῆς νυχτωμένης ζούγκλας, ἐνῶ ἡ σφαῖρα ταξιδεύει πρὸς τὸν οὐρανό. Ἡ τίγρη ξαφνιάζεται καὶ παίρνει μιὰ στροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της. Ὁ Ταμπόρ, ποὺ βλέπει τοὺς φίλους του, πηδάει ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ κλα

δι. Ἦταν καιρὸς, ὁ καταπέλτης τοῦ μυστηριώδους ἀγνώστου ἐκσφενδονίζει τὴν πέτρα ποὺ μόλις δέκα πόντους περνάει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ταμπόρ, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ σῶμα του βρίσκεται στὸν ἀέρα.

Μόλις πατάει στὸ χῶμα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τίποτε ἄλλο τρέχει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγνώστου μὲ τὴ γενειάδα. Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ τὸν συλλάβῃ γιὰ νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι.

Πίσω του διαδραματίζονται κωμικὲς σκηνές. Ὁ Μπουτάτα, ριψοκινδυνεύοντας τὴ ἴδια τὴ ζωὴ του, ὁρμάει ἐναντίον τῆς τίγρης. Ἐκείνη ἐτοιμάζεται νὰ πηδήσῃ καταπάνω του καὶ ἡ Ζολάν προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν πεισματωμένο ἀράπη.

— Πίσω, Μπουτάτα!, τοῦ φωνάζει. Ἄν πλησιάσῃς θὰ σὲ κατασπαράξῃ!

Ὁ ἀράπης ὅμως δὲν τὴν ἀκούει.

— Οἱ ἥρωες δὲν φοβοῦνται μιὰ παλιοτίγρη, ἀφέντη Ζολάν!, τῆς ἀποκρίνεται. Ἄς εἶναι καλὰ ἡ θρυλικὴ μπιστόλα μου καὶ τὸ σιδερένιο κεφάλι μου ποὺ μὲ μιὰ κουτουλιὰ μπορεῖ νὰ ξεριζώσῃ ὁλόκληρο δέντρο.

Ἡ τίγρη ξερογλύφεται τώρα καὶ τὰ νύχια της εὐνοῦν ἀνυπόμονα τὴ γῆ. Προσέχει καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι τοῦ ἀράπη, ἐτοιμὴ νὰ ὁρμήσῃ κατὰπάνω του καὶ νὰ τὸν ξεσκίση.

Ξαφνικά, πάνω σ' αὐτὴ τὴ

δραματική σκηνή, κι' ενώ ή Ζολάν προσπαθεί νά σκεφθῇ μέ ποιόν τρόπο θά μπορέση νά γλυτώση τόν χαζοτσουλούφη ἀπὸ τῇ μανία τῆς τίγρης, συμβαίνει κάτι πού δὲν θά μπορούσε νά τὸ περιμένη κανεὶς. Μιὰ πυγολαμπίδα πετάει, διαγράφει μιὰ φωτεινὴ τροχιά στὸν ἀέρα κι' ἔρχεται καὶ κάθεται στὸ γόνατο τοῦ... ἡρώϊκου Μπουτάτα.

— Ἀμάν, βοήθεια, θά μὲ φάη τὸ μολυντήρι!, βάζει τὶς φωνὲς ὁ ἀράπης καὶ χοροπηδάει ὀλόγυρα ἐνῶ ή καρδιά του πάει νά σπάσῃ ἀπὸ τὸ φόβο του. Γιατὶ ὁ Μπουτάτα ἐνῶ μπορεῖ νά τὰ βάλῃ ἄφοβα μὲ μιὰ ἡελώρια τίγρη, εἶναι ἱκανὸς νά βάλῃ τὰ κλάματα καὶ νά λιποθυμήσῃ ἂν ἀκουμπήσῃ ἐπάνω του ἓνα κουνούπι.

—Βοήθεια!, φωνάζει βιλέ-

Ἡ Τσίτα ἀρπάζει τὴν τελευταία στιγμή τὸ φίδι ἀπὸ τὸ λαιμό.

ποντας τὴν φωτισμένη πυγολαμπίδα. Ἀφέντη Ζολάν σῶσε με!

Τὸ δάχτυλό του πατάει ἀσυναίσθητα τὴ σκανδάλη καὶ ή κουμπούρα του ἐκπυρσοκροτεῖ. Μὰ ή πυγολαμπίδα, λὲς καὶ τὸ κάνει ἐπίτηδες, δὲν λέει νά φύγῃ ἀπὸ τὸ γόνατό του. Τότε, ὁ Μπουτάτα τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του, ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου πού εἶχε ἀνέβει προηγουμένως ὁ Ταμπὸρ καὶ... κρύβεται στὸ φύλλωμά του, ἐνῶ ή Τσίτα ἀνεβαίνει κι' αὐτὴ ξοπίσω του καὶ προσπαθεῖ νά τὸν παρηγορήσῃ, χαϊδεύοντάς του τὸ τσουλούφι του.

—Εἶδες Τσίτα; τῆς λέει ὁ χαζὸς ἀράπης, πού τὸ μολυντήρι ἔχει μαζί του φωτιά γιὰ νά μὲ κάψῃ;

Ἡ Ζολάν, βρίσκεται τώρα μόνη της, ἀντιμέτωπη μὲ τὴ μανιασμένη τίγρη. Καταλαβαίνει πὼς δὲν θά μπορέσῃ νά γλυτώσῃ ἂν τῆς ἐπιτεθῇ τὸ θηρίο κι' ἐτοιμάζεται κι' αὐτὴ νά πιαστῇ ἀπὸ τὸ κλαδί. Ταυτόχρονα μὲ τὸ δικό της σάλτο, δίνει καὶ ή τίγρη ἓνα ξαφνικὸ σάλτο. Τὸ λαστινένιο κορμὶ της συναντᾷ τὸ κορμὶ τῆς ξανθειᾶς κοπέλλας καὶ σωριάζονται καὶ οἱ δυὸ κάτω στὸ χῶμα.

Ἡ στιγμή εἶναι τραγικὴ γιὰ τὴ Ζολάν. Ὅσο κι' ἂν εἶναι γυμνασμένη δὲν ἔχει τὶς δυνάμεις νά ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπίθεσι τοῦ αἰμοδόρου θηρίου. Σὲ λίγο θά γίνῃ περίφημη λεία γιὰ τὰ σαγόνια του καὶ οἱ σάρκες της θά γε-

μισουν τὸ πειναισμένο στομάχι του.

— Μπουτάτα!, φωνάζει στὴν ἀπελπισία της, ἐνῶ παίρνει δυὸ τοῦμπες πάνω στὸ χῶμα. Βοήθεια, Μπουτάτα!

— Μωρὲ τί μᾶς λές!, κάνει ὁ ἀράπης, ποὺ νομίζει ὅτι ἡ Ζολὰν φοβάται τὸ μολυντῆρι! Τότε ποὺ φώναζα ἐγὼ βοήθεια, ἐσύ καθόσουν καὶ μὲ κύτταζες. Ἐγὼ δὲν κατεβαίνω κάτω ποὺ νὰ μοῦ χαρίσης ὁλόκληρο θησαυρό.

Ἡ τίγρη κάνει ἓνα πλάγιο πήδημα. ὀρθώνεται στὰ τέσσερα πόδια της καὶ οὐρλιάζει ἀνοίγοντας τὰ τεράστια σαγόνια της. Οἱ στιγμὲς τῆς Ζολὰν εἶναι μετρημένες... Ὁ ἀράπης, ἀκούγοντας τὸ οὐρλιαχτὸ θυμάται τὴν τίγρη καὶ προβάλλει ἀπὸ τὰ φυλλώματα τὸ κεφάλι του, μὲ γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη μάτια.

Καταλαβαίνει κι' αὐτὸς ὅτι εἶναι τώρα ἀργὰ γιὰ νὰ βοηθήσει τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα. Ὁ θάνατος δὲν ἀπέχει παρὰ δυὸ βήματα μακριά της.

Κι' ὅμως, ἐνῶ ὅλα εἶναι χαμένα γιὰ τὸ ξανθὸ κορίτσι, ἓνας ἀπροσδόκητος σωτήρας ἐμφανίζεται. Καὶ ὁ σωτήρας αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν τετραπέρατη Τσίτα τὴν ἀχώριστη μαϊμοῦ τοῦ Μπουτάτα. Βλέποντας τὴ Ζολὰν νὰ κινδυνεύει, κόβει ἓνα χοντρὸ ξύλο, τυλίγει τὴν οὐρά της στὸ κλαδὶ ἀφήνει τὸ σῶμα της νὰ κρεμαστῇ στὸν ἀέρα, καὶ, μὲ ὅση δύναμι διαθέτει χτυπάει μὲ τὸ ρόπαλο τὴν

Ὁ Ἀλφιέρι πυροβολεῖ μιά, δυὸ φορές ἀλλὰ ἀστοχεῖ.

τίγρη στὸ κεφάλι.

Τὸ ἀνύποπτο θηρίο νοιώθει τόσο ξάφνιασμα ἀπὸ τὸ χτύπημα πού, ἀφήνοντας τὸ θῦμα του ποὺ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ κατασπαράξει, οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

— Ζήτω!, φωνάζει ὁ ἀράπης.

Ἐπειτα ὅμως σοβαιοεύεται καὶ κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ δέντρο, πιάνει τὴν Τσίτα ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τῆς λέει μὲ αὐστηρὸ τόνο:

— Σοῦ ἔχω πῆ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι στὶς δουλειές μου, Τσίτα! Νομίζεις πὼς ἐγὼ δὲν ἤμουν ικανὸς νὰ ταράξω στὶς σφαλιάρες τὴν τίγρη; Μπὰ σὲ καλὸ σου, τὸν ἥρωα θέλεις νὰ μᾶς παραστήσης;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριδῶς κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ Τάμπόρ.

— Έχασα τὸν ἄνθρωπο ποὺ πετάει τὶς πέτρες, λέει στενοχωρημένος. Τρέχει σὰν ζαρκάδι καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἔχασα τὰ ἴχνη του. Ἴσως νὰ κρύφτηκε στὴν κουφάλα κανενὸς δέντρου. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω τὶ συμβαίνει, γιὰ ποῖο λόγο πετάει τὶς πέτρες στὴν κατασκήνωσιν καὶ πῶς ξεφύτρωσε μέσα στὴ ζούγκλα.

Θυμᾶται ὅμως τὴν τίγρη καὶ ρωτᾷ τὶ ἀπέγινε.

— Τώρα ἡ τίγρη! , κάνει ὁ Μπουτάτα. Ἐφαγε δυὸ σφαλίάρες καὶ τῶβαλε στὰ πόδια.

Ἡ Τσίτα ὅμως ποὺ καταλαβαίνει τὸ ψέμα τοῦ Μπουτάτα, ἀνεβαίνει στὸν ὦμο του καὶ τοῦ τραβάει μὲ θυμὸ τὸ τσουλούφι, ἐνῶ ἡ Ζολὰν ἐξηγεῖ στὸν σύντροφό της τὶ ἀκριβῶς συνέβηκε.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΕΔΡΕΥΕΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΗΝ ἐπόμενη νύχτα. Ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ τοῦ Ἰταλοῦ Ἀλφιέρι ἔχει στρατοπεδεύσει κοντὰ σ' ἓνα ποτάμι. Σκοποὶ φυλοῦν ὀλόγυρα. Στὴ μέση τοῦ στρατοπέδου, οἱ λευκοὶ ἐξερευνητὲς, μαζὶ μὲ τὸν Ταμπὸρ, τὴ Ζολὰν καὶ τὸν Μπουτάτα, ἔχουν ψῆσει ἓνα μεγάλο ζαρκάδι καὶ τρῶνε. Κάθε τόσο ὁ χαζοαράπης κόβει ἓνα μεζὲ καὶ τὸν προσφέρει στὴν Τσίτα ποὺ ἔχει κουρνιαξέει πάνω στὰ γόνατά του. Μὰ ἡ Τσίτα πού, ὅπως ὅλοι οἱ πίθηκοι εἶναι φυτοφάγοι καὶ ὄχι σαρκοφάγοι ζῶο δὲν ἀνοίγει τὸ στό-

μα της καὶ ὁ Μπουτάτα νευριάζει.

— Σὰν πολὺ τὴν κυρὰ μου παριστάνεις, δεσποινὶς Τσίτα. Μήπως ἤθελες νὰ στὸ προσφέρω μὲ πηροῦνι γιὰ νὰ καταδεχτῆς νὰ τὸ φᾶς;

Οἱ Εὐρωπαῖοι ξεσποῦν σὲ ἀκράτητα γέλια γιὰ τὴ χαζομάρα τοῦ Μπουτάτα ἐνῶ ὁ ἀράπης βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ στουπώσει τὸ στόμα του μὲ νόστιμα κομμάτια ψητοῦ κρέατος.

Ξαφνικά, ἓνας ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἀφήνει μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ καί... τεντώνεται κάτω φαρδὺς πλατύς! Μιὰ λευκὴ γυναῖκα σκύβει ἐπάνω του καὶ ἀφήνει καὶ αὐτὴ νὰ τῆς ξεφύγει μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή:

— Θεέ μου, πέθανε!

Ὅλοι πετάγονται ὄρθιοι καὶ σκύβουν ἀπὸ πάνω του. Μαζὶ μ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Ταμπὸρ. Βλέπει καὶ αὐτὸς πῶς ὁ Εὐρωπαῖος εἶναι νεκρός. Πῶς πέθανε ὅμως; Ποιὸς τὸν σκότωσε;

— Μὴν τὸν ἀγγίζει κανεὶς διατάζει!

Ὅλοι τὸν κυττάζουν παρὰ ξένα.

— Καλὰ ἰσὰς ἰλεει!, κάνει ὁ Μπουτάτα ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ τρώει ἀτάραχος, χωρὶς νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέσιν του. Ὁ θάνατος εἶναι κολλητικός.

Ὁ Ταμπὸρ παίρνει ἓνα ξύλο καὶ μ' αὐτὸ προσπαθεῖ ν' ἀναποδογυρίσῃ τὸ νεκρὸ. Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν κουνάει, ἓνα φίδι βγαίνει ἀπὸ τὸ πουκάμι σὸ του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐ-

πιτεθῇ ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ. Εἶναι ἓνα λεπτὸ φίδι ποὺ ζῇ στὴν Ἀφρικανικὴ ζούγκλα καὶ ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τὸ ὀνομάζουν Σάχο. Τὸ δηλητήριο αὐτοῦ τοῦ φιδιοῦ εἶναι κεραυνοβόλο καὶ ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ τὸν δαγκώσῃ. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίδα νὰ γλυτώσῃ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του, σηκώνει τὸ ξύλο καὶ χτυπάει τὸ φίδι στὸ κεφάλι. Τὸ ἔρπετό μένει ἀμέσως ἀκίνητο, νεκρό, καὶ τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο τὸ ρίχνει στὴ μέση στὴ φωτιά.

— Ἀφέντη Ταμπόρ, δὲν ξέρεις πὼς δὲν τρώγονται τὰ φίδια; διαμαρτύρεται ὁ Τσουλούφης. Οὔτε ὦμά οὔτε ψημένα τὰ...

Δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὴν κουδέντα του. Ἕνα μαλακὸ ἱπράγμα πέφτει μὲ δύναμι στὸ κεφάλι του κι' ἐνῶ ὁ Μπουτάτα τὰ χάνει γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ φωνὴ τῆς Ζολάν ἀκούγεται σπαραχτικὴ κι' ἀντηχεῖ μέσα στὴ νυχτωμένη ζούγκλα:

— Ταμπόρ! Ἕνα Σάχο πάνω στὸν Μπουτάτα!

Πραγματικά, αὐτὸ ποὺ ἔπεσε πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Μπουτάτα ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα φίδια ποὺ κάθε δάγκωμά τους σημαίνει καὶ θάνατο.

Τὸ τρομερὸ ἔρπετό κουλουριάζεται μὲ μιὰ κατάπληκτικὴ ταχύτητα στὸ λαιμὸ τοῦ ἀράπη καὶ τὸ κεφάλι του ἀπομακρύνεται γιὰ λίγο κι' ἐτοι-

μάζεται τώρα νὰ τοῦ καταφέρῃ τὸ θανατηφόρο δάγκωμα στὸ πρόσωπο. Ὁ Μπουτάτα δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ ἀλλὰ οὔτε καὶ ν' ἀναπνεύσῃ γιὰτὶ οἱ κουλοῦρες τοῦ φιδιοῦ τοῦ σφίγγουν μὲ δύναμι τὸ λαιμὸ ἐνῶ τὰ μάτια του ἔχουν ἀνοίξει διάπλατα ἀπὸ τὸν τρόμο. Τίποτε πιά δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Ὁ Ταμπόρ, δὲν προλαβαίνει νὰ πλησιάσῃ γιὰτὶ βρίσκεται μακριά...

Κι' ὅμως, κάποιος ἄλλος βρίσκεται νὰ προσφέρῃ βοήθεια στὸ δυστυχισμένο Μπουτάτα. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος εἶναι ἡ τετραπέρατη μαϊμού, ἡ Τσίτα. Βλέποντας τὸ ἀφεντικό της νὰ κινδυνεύῃ, πετάγεται ἀπὸ πρᾶ γόνατά του καὶ μ' ἓνα πήδημα, ἀρπάζει τὸ λαιμὸ τοῦ φιδιοῦ τῇ στιγμῇ ποὺ εἶναι ἔτοιμο νὰ κάνῃ τὴ μοιραία κίνησι! Ἕνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου ν' ἀργούσε ἀκόμη, ὁ ἀράπης θὰ ταξίδευε μὲ εἰσιτήριο χωρὶς ἐπιστροφή γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον.

Τόση εἶναι ἡ μανία τῆς Τσίτας πού, μὲ τὸ δάγκωμά της, κόβει πέρα γιὰ πέρα τὸ λαιμὸ τοῦ φιδιοῦ. Τὸ ὑπόλοιπο τώρα σῶμα του ξεδιπλώνεται ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀράπη καὶ σφαιδάζεται καὶ χτυπιέται ἀνατριχιαστικὰ πάνω στὸ χῶμα.

Ὁ Τσουλούφης ἀνασαίνει γοργά, τρίβει τὸ λαιμό του ποὺ τὸν πονάει καί, γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος τῆς Τσίτας, τῆς λέει αὐστηρά:

— Ἀκουσε, κυρά μου! Δέ σου ἔχω πῆ χίλιες φορές νὰ

μην ἀνακατεύεσαι στὶς δουλειές μου. Θέλεις νὰ μάς παραστήσης τὴν ἔξυπνη καὶ τὴ θαρραλέα; Ἡ μήπως νομίζεις πὼς ἂν δὲν ἦσουναι ἐσὺ θάφηνα αὐτὸ τὸ παλιοφιδάκι νὰ μὲ δαγκώσει; Θὰ τοῦ κοπανοῦσα μιὰ σφαλιάρα ποὺ θὰ τὸ ἔκοβα σὲ τρία κομμάτια καὶ ὄχι σὲ δυὸ ποὺ τὸ ἔκοψες ἐσὺ! Μμ... μεγάλο κατῶρθωμα νομίζεις πὼς ἔκανες!

Ἡ Τσίτα, ποὺ δὲν παίρνει ἐπὶ πόνου τὸ μάλωμα τοῦ ἀράπη, χοροπηδάει ἀπὸ τὴ χαρά της ποὺ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ καὶ ξαπλώνει μπροστὰ στὰ πόδια του.

Ὁ Ταμπὸρ, στὸ μεταξύ, γυρνᾷει κάθε τόσο τὸ βλέμ-

μα του μὲ ἀνησυχία. Τὸ πρῶτο φίδι νόμισε πὼς βρέθηκε τυχαῖα στὸ μέρος ποὺ κάθησε ὁ λευκὸς καὶ τὸν δάγκωσε. Τὸ δεύτερο, ὅμως, ποὺ βρέθηκε; Πὼς ἔπεσε στὸ κεφάλι τοῦ Μπουτάτα;

Σὰν ἀπὸ ἐνστικτο σηκώνει τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πάνω. Ψηλὰ καὶ λεπτὰ δέντρα μὲ εὐλύγιστους κορμούς ὑπάρχουν γύρω τους. Μήπως ἔπεσε ἀπὸ κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ δέντρα;

— Τὶ κυττάζεις ἀφέντη; τὸν ρωτᾷ ὁ Μπουτάτα. Λές νὰ ῥίξη κι' ἄλλα φίδια ὁ οὐρανός;

Μὰ ὁ Ταμπὸρ δὲν κυττάζει τὸν οὐρανό, ὅπως νομίζει ὁ Μπουτάτα. Κυττάζει τὴν κο-

Ὁ Ταμπὸρ προλαβαίνει τὴν τελευταία στιγμή καὶ σπρώχνει τὴ Ζολάν.

Τὸ δηλητηριώδες φίδι ἐτοιμάζεται νὰ δαγκώσῃ στὸ πρόσωπο τὸν Μπουτάτα.

ρυφή ἐνὸς δέντρου ὅπου κάτι μαυρίζει. Κι' αὐτὸ τὸ δέντρο δὲν ἀπέχει καὶ πολὺ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ κάθονται γύρω στὴ φωτιά. Μαζὶ μὲ τὸν Ταμπόρ, κυττάζει καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς, ὁ Ἄλφιέρι. Βλέπει τὴ σκιά καὶ ἀστραπιαία βγάζει τὸ πιστόλ του κι' ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως. Ἡ κορυφή τοῦ δέντρου λυγίζει ξαφνικὰ καὶ ὁ εὐλύγιστος κορμός του κάνει μιὰ ἀπότομη καμπύλη. Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα σῶμα πετάγεται καὶ σὰν αἴλουρος σκαρφαλώνει στὴν κορυφή τοῦ γειτονικοῦ δέν-

τρου ποὺ ἀπέχει δεκαπέντε μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Μὲ τὴ σειρά του λυγίζει κι' αὐτὸ τὸ δέντρο καὶ τὸ σῶμα σκαρφαλώνει σ' ἓνα τρίτο.

Ὁ Ἄλφιέρι πυροβολεῖ μιὰ, δυὸ φορές. Ἀστοχεῖ ὅμως γιατί τώρα δὲν διακρίνει καθαρὰ τὸ σῶμα ποὺ πετάει ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο καὶ ἀπομακρύνεται.

Ὁ Ταμπόρ, ποὺ μαντεύει τώρα πῶς τὸ «σῶμα» αὐτὸ εἶναι ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος ποὺ πετοῦσε τὶς μεγάλες πέτρες τὴν προηγούμενη βραδυά, καταλαβαίνει πῶς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔρριξε τὰ φίδια ἀπὸ

τὰ ὁποῖα βρῆκε τραγικὸ θάνατο ἓνας λευκὸς καὶ παρ' ὀλίγο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὁ Μπουτάτα.

Ἐταιμάζεται λοιπὸν, νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού πῆρε ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως κατορθώσῃ νὰ τὸν συλλάβῃ, ὅταν πίσω του, ἀντηχεῖ μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ.

Γυρίζει ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος τῆς κραυγῆς καὶ ἓνα ρίγος φρίκης διαπερνάει τὸ κορμὶ του. Βλέπει στὴν ἄκρῃ τῆς ζούγκλας μιὰ πελώρια τίγρη νὰ κατασπαραξῇ ἓναν ἀπὸ τοὺς μαύρους πού φρουροῦσαν τὴν κατασκήνωσι. Μέχρι νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος πού ἐκτυλίσσεται ἡ τραγικὴ σκηνή, ἡ τίγρη ἱμπαίνει στὴν πυκνὴ ζούγκλα καὶ γίνεται ἄφαντη, ἐνῶ τὸ κορμὶ τοῦ δυστυχισμένου μαύρου κάνει τοὺς τελευταίους σπασμούς του.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΑΠΕΙΛΕΙ

ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ μαύροι ἀλλὰ καὶ οἱ λευκοὶ ἔχουν τρομοκρατηθῇ. Περισσότερο ὅμως ἔχει τρομοκρατηθῇ ὁ Ἀλφιέρι.

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὸς πού πέταξε τὰ φίδια; ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ Ταμπὸρ δὲν τοῦ ἀπαντάει. Κι' αὐτὸς δὲν ξέρει. Τὸ μόνο πού ξέρει εἶναι ὅτι ἡ τίγρη ἔχει κάποια σχέσι μὲ τὸ μυστηριώδη ἄγνωστο. Πιστεύει πὼς τὸ ἄγριο ζῶο πειθαρχεῖ στὶς διαταγὰς τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ μακρὰ γε-

νειάδα. Ἀπὸ κεῖ κι' ἔπειτα τίποτ' ἄλλο δὲν ξέρει.

Ξαφνικά, μιὰ ὑπόκωφη φωνὴ ἀντηχεῖ πάνω ἀπὸ τὴ βαθεῖα σιγὴ τῆς ζούγκλας. Μοι ἄξει ὁ τόνος τῆς φωνῆς αὐτῆς σὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ ἓνα χωνί.

Ὅλοι τεντώνουν τ' αὐτιά τους ν' ἀκούσουν, ἐνῶ μιὰ παράξενη ἀνατριχίλα φόβου καὶ μυστηρίου διαπερνάει τὴ σπονδυλική τους στήλη.

«Ἀλφιέρι!, — λέει ἡ ὑπόκωφη φωνή — ἡ ζούγκλα θὰ γίνῃ ὁ τάφος σου! Ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ πάρω τὴν ἐκδίκησί μου καὶ τὸ αἷμα σου θὰ σβήσῃ τὸ αἰώνιο μῖσος πού τρέφω ἀπέναντί σου. Ὅσο κι' ἂν προφυλαχθῇς, Ἀλφιέρι, μάθε πὼς δὲν θὰ θγῆς ζωντανὸς ἀπὸ τὴν ζούγκλα! Οἱ κατάρες μου σοῦ ἄνοιξαν τὸν τάφο γιὰ νὰ πέσης μέσα...»

Ὁ Μπουτάτα, πού τόση ὥρα καθόταν σταυροπόδι καὶ ξεκοκκάλιζε τὸ νόστιμο κρέας τοῦ ψητοῦ ζαρκαδιοῦ, πετάγεται ἐπάνω καὶ τραβάει τὴ μπιστόλα του, λές καὶ τὸν τσίμπησε μυῖγα.

— Ἐλα κοντά ἂν σοῦ βαστάῃ, παλληκαρά!, φωνάζει. Ὅποιος πειράξῃ τὸν κύριον μαχαίρι θάχῃ, νὰ κάνῃ μὲ μένα, μὲ τὴ μπιστόλα του μὲ τὶς σφαλίχρες μου καὶ μὲ τὶς κουτουλιές μου.

Σιωπὴ ἀκολουθεῖ τὰ λόγια τοῦ χαζοῦ Μπουτάτα.

— Τοῦ πῆγε πέντε - πέντε! λέει ὁ Τσουλούφης καὶ ξανακάθεται δίπλα στὴ φωτιά.

Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς ἄλ-

λους δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ ἀστειευθῇ. Καπαλαβαίνουν ὅλοι τους πὼς κάποιος φοβερὸς κίνδυνος τοὺς ἀπειλεῖ σὲ κάθε τους βῆμά. Πὼς μιὰ φοβερὴ κατάρρα βαραίνει τὰ κεφάλια τους.

Ὁ Ταμπὸρ πλησιάζει τὸν Ἀλφιέρι ποὺ φαίνεται ἀποκαμμένος ἀπὸ τὸν τρόμο, κι' ἔχει στηριχθῇ στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου.

— Ἀλφιέρι, τὸν ρωτᾷ, ἔχεις κανέναν ἐχθρὸ μέσα στὴ ζούγκλα;

— Ὁχι!, βιάζεται νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Ἰταλὸς ἐξερευνητής.

— Μήπως ἔχει φύγει κάποιος ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς σου καὶ γυρνᾷ μόνος του στὴ ζούγκλα;

— Ὁχι, ἀπαντᾷ τώρα ἕνας ἄλλος.

— Γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἦρθατε στὴ ζούγκλα; ρωτᾷ πάλι τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Εἴμαστε ἐπιστήμονες, λέει ὁ Ἀλφιέρι. Ἡ ἀποστολή μας εἶναι ἐπιστημονικὴ. Σκοπεύουμε νὰ φθάσουμε ὡς τὸ βουνὸ Κιλιμάντζαρο γιὰ νὰ μελετήσουμε τὴ ζωὴ τῶν ἄγριων φυλῶν ποὺ ζοῦν πάνω σ' αὐτό.

— Εἶχες ξανάρθει καμμιὰ φορὰ στὴ ζούγκλα;

Ὁ Ἀλφιέρι φαίνεται νὰ διστάζῃ καὶ νὰ σκέφτεται πρὶν δώσῃ τὴν ἀπάντησί του. Στὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ μελήσῃ.

— Ναί, εἶχα ἔρθῃ πρὶν πέντε χρόνια.

— Μόνος;

— Ὁχι, μαζὶ μ' ἓναν φίλο

μου. Ὀνομαζόταν Πιέτρο Κόμι.

— Γιατὶ εἶχατε ἔρθῃ;

— Γιὰ διαμάντια. Δυστυχῶς, ἐγκατέλειψα στὴ μέση τὴν ἀποστολή μου. Ὁ καημένος ὁ Πιέτρο προσεβλήθη ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τοῦ ὕπνου καὶ πέθανε. Τὸν ἔθαψα στὴ ρίζα ἐνὸς λόφου...

Ἀναστενάζει.

— Σκοπεύω νὰ περάσω ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ καὶ νὰ σκορπίσω λίγα λουλούδια στὸν τάφο του, συνεχίζει καὶ ἀναστενάζει πάλι.

Ὁ Ταμπὸρ δὲν μιλάει. Σκέφτεται πολὺ ὥρα κι' ἔπειτα λέει:

— Εἶχες πολλοὺς ἐχθροὺς στὴν πατρίδα σου; Μήπως σ' ἀκολούθησε κανένας μὲ σκοπὸ νὰ σὲ σκοτώσῃ μέσα στὴ ζούγκλα;

Ὁ Ἀλφιέρι ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του. Δὲν ξέρεي κι' αὐτὸς τὶ νὰ πῇ.

— Ἐγὼ νομίζω πὼς εἶναι κάποιο φάντασμα, λέει μιὰ γυναῖκα τῆς ἀποστολῆς καὶ τὰ μάτια της γεμίζουν τρόμο.

Η ΠΑΓΙΔΑ

ΕΧΟΥΝ περάσει τὰ μεσάνυχτα. Οἱ ἐπιστήμονες, ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν ποὺ φυλάει σκοπὸς, κοιμούνται βαθειά. Ἡ ὁλόγημερη πορεία καὶ οἱ συγκινήσεις τοὺς ἔχουν ὑπερβολικὰ κουράσει. Ξαφνικά, ὁ οὐρανὸς γεμίζει μαύρα σύννεφα καὶ μιὰ ἀστραπή τὸν αὐλακώνει πέρα ὡς πέ

ρα. Έπειτα από την άστραπή ακολουθεί μια θροντή υπό κωφή που κάνει τη γή να τρέμη. Περνούν μερικά λεπτά άκόμενη και ξεσπάει μια μπόρα τρομερή, λές και ο ούρανός μεταβλήθηκε σε ποτάμι που προσπαθεί να πνίξη τη γή.

Οί έξερευνητές πρόλαβαν κι' έστησαν δυο αντίσκηνα και μπήκαν μέσα να προφυλαχτούν. Δυο μονάχα φουροί φυλάνε κάτω από δυο δέντρα. Ο ένας είναι μαύρος και ο άλλος λευκός.

Περνάει κάπου μια ώρα. Η καταιγίδα δεν λέει να σταματήσει και οί άστραπές αλλακώνουν συνέχεια τον ούρανό. Σε μια στιγμή, μια ύποπτη σκιά πλησιάζει προς το μέρος που έχει κατασκηνώσει ή άποστολή των έξερευνητών. Είναι μια παράξενη σκιά, σκυφτή, που βαδίζει με προφύ-

— Ψηλά τὰ χέρια!, διατάζει
ο κακούργος Άλφιέρι.

λαιξι, χωρίς να νοιάζεται από το ποιο που πέφτει σαν καταρράκτης.

Αν μπορούσε κανείς να την δει και να την πλησιάσει θα διαπίστωνε πως ή σκιά αυτή δεν ήταν παρά ένας άνθρωπος, ντυμένος με ίνες φυτών, καμπουριασμένος, με άκαθόριστα χαρακτηριστικά και με πολύ μελαψό πρόσωπο.

Στο φώς μιας άστραπής σταματάει και κρύβεται πίσω από τον κορμό ενός δέντρου. Έπειτα προχωρεί πάλι και κατευθύνεται σε μια από τις δυο σκηνές. Σε κείνη που κοιμάται ο Άλφιέρι με έναν άκόμενη Εύρωπαίο και με δυο γυναίκες. Όταν πλησιάζει, ο μυστηριώδης άνθρωπος, πέφτει μπρούμυτα στη λασπωμένη γή και σέρνεται σαν φίδι. Φθάνει στο αντίσκηνο, το ανάσπκώνει σ' ένα σημείο και γλυστράει άθόρυβα μέσα...

Όλοι κοιμούνται στο αντίσκηνο. Μια λάμπα φέγγει, κρεμασμένη στην όροφή, και δίπλα, όρθια στηριγμένα, βρίσκονται μερικά όπλα. Ο άγνωστος παίρνει ένα - ένα άθόρυβα τὰ όπλα και τὰ βγάζει έξω από τη σκηνή. Έπειτα κυττάζει επίμονα τον κοιμισμένο Άλφιέρι, προχωρεί με τὰ δάχτυλα των ποδιών προς το μέρος της λάμπας, τη σβήνει και την επόμενη στιγμή όρμάει άκάθεκτος πάνω στον κοιμισμένο αρχηγό της άποστολής και τον άρπάζει από τους ώμους.

Ο Άλφιέρι τινάζεται ξα-

φινικά και αφήνει μιὰ κραυγή πόνου και καταπλήξεως.

— Ποιός είναι!, κατορθώνει νὰ πῇ, νοιώθοντας τὸ βάρος ἑνὸς σώματος νὰ πέφτη ἐπάνω του. Ποιός ἔσθῃσε τὸ φῶς!

— Ἐγώ!, ἀπαντάει ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ ἄγνωστου ποὺ ζητάει τώρα νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸν λαιμό. Ἐγὼ ὁ ἐχθρός σου, ὁ ἄλλοτε φίλος σου ποὺ τὸν ἄφησες στὴ ζούγκλα ὁ Πιέτρο Κόμι!

Ἀπὸ τὶς φωνὲς ξυπνοῦν και οἱ ἄλλοι ποὺ κοιμόνταν μέσα στὸ ἀντίσκηνο, μὰ, ἀπὸ τὸν ὕπνο καθὼς εἶναι, δὲν ἔχουν συνηθίσει στὸ σκοτάδι και κἀθονται ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται.

— Ὁχι! Ὁχι! οὐρλιάζει ὁ Ἀλφιέρι σὰν τρελλὸς και προσπαθεῖ νὰ πεταχτῇ ἐπάνω Ὁ φίλος μου εἶναι νεκρὸς, πέθανε...

— Δὲν πέθανε, τοῦ σφυρίζει ἡ φωνή. Ἐσὺ νόμισες πὼς πέθανε μὰ ζῇ και ἦρθε νὰ ξεπληρώσῃ κάτι παλιὺς λογαριασμούς του. Ἀλφιέρι, ἐτοιμάσου νὰ πεθάνῃς!

— Ὁχι, βοήθεια!, οὐρλιάζει ὁ Ἀλφιέρι. Μὲ σκοτώνουν βοήθεια!

— Βοήθεια!, φωνάζει και ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ κοιμόταν στὸ ἴδιο ἀντίσκηνο. Μὰ ὅσο κι' ἂν φωνάζουν, οἱ φωνὲς τους, ἀπὸ τὸ βουητὸ τῆς βροχῆς και τὰ μπουμπουνητὰ δὲν φθάνουν ὡς τὸ ἄλλο ἀντίσκηνο. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀπλώνει τὸ χέρι του ν' ἀρπάξῃ ἓνα ὄπλο δὲν τὸ βρίσκει και, ἀποφασίζει νὰ μὴν τὸ κουνή-

Μιὰ δεύτερη ριπὴ ξεκινάει ἀπὸ τὸ αὐτόματο τοῦ Ἀλφιέρι.

ση ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Εἶπες ὅτι πέθανα ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ ὕπνου!, ἔξα κολούθησε ἡ βραχνὴ φωνή. Εἶπες ψέματα στοὺς συντρόφους σου. Δὲν τόλμησες νὰ πῇς πὼς θέλησες νὰ μὲ σκοτώσῃς.

— Ἐλεος!, μουγγρίζει ὁ Ἀλφιέρι. Συχώρεσέ με, φίλε μου! Δὲν ἤξερα τί ἔκανα, τότε! Μὲ εἶχε τυφλώσει ἡ δίψα τῶν διαμαντιῶν κι' ἤθελα νὰ πάρω και τὸ δικό σου μερίδιο! Λυπήσου με κι' ἄφησέ με νὰ ζήσω! Ναί, εἶπα ψέματα σ' ὅλο τὸν κόσμο και στοὺς δικούς σου πὼς πέθανες, ἐνῶ ἐγὼ σὲ εἶχα σκοτώσει. Σὲ εἶχα ποτίσει δηλητήριο και νόμισα πὼς πέθανες... Ἐλεος. Πιέτρο!

Μιὰ σπαρακτικὴ γυναικεῖα φωνὴ ἀντηχεῖ τότε μέσα στὸ ἀντίσκηνο κι' ἓνα σῶμα ἀγκαλιάζει μὲ δύναμι τὸν ἄγνω-

στο, αναγκάζοντάς τον ν' αφήσει τὸν Ἀλφιέρι καὶ νὰ σηκωθεί ὁρθιος.

— Φῶς! Φῶς, φωνάζει ἡ γυναῖκα. Ανάψτε τὸ φῶς νὰ δῶ τὸ χαμένο μου ἀδελφούλη τὸν Πιέτρο!

Ἐνα σπέρτο ἀνάβει σὲ λίγο τὴ λάμπα καὶ διώχνει τὰ σκοτάδια. Μιὰ παράξενη σκηνὴ διαδραματίζεται τότε στὸ ἀντίσκηνο. Ὁ Ἀλφιέρι ὀρμάει καὶ θγαίνει ἔξω στὴ νεροποντὴ ἐνῶ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγκυλιάζει τὸν ἄγνωστο καὶ νὰ λὲ κλαίγοντας:

— Πιέτρο, ἀδελφούλη μου, Πιέτρο, ποὺ σὲ νόμιζα νεκρό.

Ξαφνικά, ὅμως, σταματᾷ τὸ κλάμα, λύνει τὰ χέρια τῆς ἀπὸ τὸ κορμὶ ἐκείνου ποὺ ἀγκυλιάζε καὶ ...κυττάζοντας τὸν καλύτερα, ξεφωνίζει:

— Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ Πιέτρο, εἶναι ὁ Τα...Ταμπόρ!

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μπήκε στὸ ἀντίσκηνο καὶ ἀπειλοῦσε πῶς θὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀλφιέρι δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ταμπόρ. Τὸ θρυλικὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας, ἀποφάσισε νὰ στήσῃ ἕνα εἶδος παγίδας στὸν Ἀλφιέρι καὶ νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὰχα μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ φίλου του γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅπως καὶ πραγματικὰ ὁμολόγησε. Ὁ Ταμπόρ ὑποπτεύθηκε πῶς ὁ ἄγνωστος ἐχθρὸς τοῦ Ἀλφιέρι ποὺ τρομοκρατοῦσε

τὴν κατασκήνωσι τῶν ἐπιστημόνων, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Πιέτρο Κόμι. Ὁ Ἀλφιέρι εἶχε πῆ πῶς πέθανε, τὸ ἑλληνόπουλο, ὅμως εἶχε ἀμφιβολίες. Ἐφυγε λοιπὸν κρυφὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀντίσκηνο καὶ μπήκε στὸ ἀντίσκηνο τοῦ Ἀλφιέρι γιὰ νὰ τοῦ παίξῃ τὴν περίφημη αὐτὴ κωμωδία.

— Ὁ Ἀλφιέρι εἶναι ἕνας παλιάνθρωπος, λέει ὁ Ταμπόρ στὸν ἐπιστήμονα ποὺ τὸν κυττοῦσε μὲ γουρλωμένα μάτια. Πρὶν πέντε χρόνια ἦρθε μ' ἕνα φίλο του στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ βρῇ διαμάντια. Ἀφοῦ μάζεψαν ἀρκετά, φαίνεται πῶς στὸ γυρισμὸ βάλθηκε νὰ σκοτώσῃ τὸ φίλο του γιὰ νὰ πάρῃ τὰ διαμάντια του. Τὸν πότισε δηλητήριο μὲ ὃ Θεὸς δὲν τὸν ἄφησε νὰ πεθάνῃ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Πιέτρο Κόμι ζῇ στὴ ζούγκλα μὲ σκοπὸ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄλλοτε φίλο του. Γιατὶ δὲν ἐγκτέλειψε τόσον καιρὸ τὴν ζούγκλα καὶ δὲν γύρισε στὴν πατρίδα του, κανεὶς δὲν τὸ ξέρει.

Ἡ λιποθυμισμένη γυναῖκα ποὺ εἶχε συνέλθει καὶ ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Ταμπόρ, τὸν ρωτᾷ μὲ λαχτάρια:

— Λέτε νὰ ζῇ ὁ ἀδελφός μου;

— Εἶμαι βέβαιος, τῆς ἀποκρίνεται τὸ παιδί. Εἶναι ἀδελφός σου ὁ Πιέτρο Κόμι;

— Ναί, λέει ἡ γυναῖκα κουνώντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι τῆς. Ἐφυγε μιὰ μέρα γιὰ τὴν Ἀφρικὴ καὶ δὲν ξαναγύρισε. Ὁ Ἀλφιέρι μᾶς εἶπε πῶς

πέθανε. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἓνα μονάχα σκοπὸ εἶχα στὴ ζωὴ μου. Νὰ ἔρθω στὴ ζούγκλα καὶ νὰ προσκυνήσω στὸν τάφο του. Ἄν ὅμως τὸν βρῶ ζωντανόν, φοβάμαι πὼς θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ μου!

— Γιὰ ποιὸ λόγο ἀκολουθήσε ὁ Ἀλφιέρι τὴν ἐπιστημονικὴ ἀποστολή; ρωτᾷ ὁ Ταμπόρ.

— Εἶναι ἐπιστήμονας καὶ μᾶς κάνει τὸν ὁδηγό, λέει ὁ ἄντρας.

— Ὁχι!, λέει μιὰ τραχειὰ φωνὴ πίσω τους. Ἦθελα νὰ ξανάρθω στὴν Ἀφρικὴ γιὰ νὰ γεμίσω τὶς τσέπες μου μὲ διαμάντια. Καὶ τώρα, ψηλὰ τὰ χέρια πρὶν σᾶς τινάξω τὰ μυαλὰ στὸν ἄέρα.

Ἕνας - ἓνας, οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται στὸ ἀντίσκηνο σηκώνουν τὰ χέρια. Πίσω τους ὁ Ἀλφιέρι τοὺς ἀπειλεῖ μὲ ἓνα αὐτόματο.

— Ὡραία, κάνει θριαμβευτικά. Μποροῦσα νὰ σᾶς σκοτώσω ἐδῶ μὰ σταμάτησαν οἱ ἱβροντὲς καὶ φοβάμαι μήπως μὲ πάρουν εἶδησι, οἱ ἄλλοι. Μιὰ γυναῖκα ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ ἀντίσκηνου καὶ νὰ βγῇτε ἔξω ὅλοι ἡσυχά - ἡσυχά.

Πραγματικά, ἡ διαταγὴ τοῦ Ἀλφιέρι ἐκτελεῖται. Ἕνας - ἓνας βγαίνουν ἔξω στὴ νύχτα ὅπου ἡ θύελλα ἔχει κοπάσει κι' ἓνα μικρὸ κομμάτι φεγγαριοῦ φωτίζει θαμπὰ τὴν ἀτμόσφαιρα. Μαζὺ μὲ ὅλους βγαίνει καὶ ὁ Ταμπόρ.

Ἡ συνοδεία ἀπομακρύνεται ἄρκετὰ ἀπὸ τὴν κατα-

σκήνωσι. Κανεὶς δὲν ἀποφασίζει ν' ἀντιδράσῃ ἢ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ξεφύγῃ. Ὁ κακούργος Ἀλφιέρι ἔχει τὸ χέρι του ἑτοιμο στὴ σκανδάλη τοῦ αὐτομάτου.

— Γονατίστε ὅλοι κάτω!, διατάζει σὲ μιὰ στιγμή.

Ὅλοι ὑπακούουν. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ταμπόρ βράζει ἀπὸ τὸ θυμὸ της. Ἄν ἦταν κοντά του ὁ κακούργος θὰ μπορούσε νὰ τὸν αἰφνιδιάσῃ, μὰ τώρα εἶναι ἄρκετὰ δύσκολο κάτι τέτοιο. Μὲ τὴν πρώτη κίνησί του ὁ Ἀλφιέρι θὰ τὸν γαζώσει μὲ μιὰ ριπή.

«Κάτι πρέπει νὰ γίνη», συλλογίζεται καὶ παιδεύει τὸ μυαλό του νὰ βρῇ μιὰ λύσι.

— Λοιπόν, λέει ὁ Ἀλφιέρι, ὡς ἐδῶ ἦταν ἡ ζωὴ σας. Κανέννας δὲν θὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ μου ἂν σᾶς σκοτώσω. Ὅλοι θὰ νομίσουν πὼς σᾶς σκότωσε ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς μας.

— Κι' ἐσύ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ταμπόρ, πὼς θὰ κατορθώσῃς νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὸν ἀόρατο αὐτὸν ἐχθρό, τὸν Πιέτρο Κόμι ποὺ ἔχει ὀρκιστῇ νὰ σὲ θάψῃ μέσα στὴ ζούγκλα;

Ὁ κακούργος ἀνατριχιάζει.

— Θὰ λογαριαστώ καὶ μ' αὐτὸν, λέει ὑπόκωφα. Ἄν δὲν τοῦ ἔκανε τίποτα τὸ δηλητήριο ποὺ τοῦ ἔδωσα πρὶν πέντε χρόνια, θὰ τοῦ φθάσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ μιὰ σφαῖρα...

Ξαφνικά, κάποιος ὑποπτος θόρυβος ἀκούγεται πίσω του καὶ τὸν κάνει νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι του. Ὑστερα ἀναγκάζεται νὰ στρέψῃ καὶ τὸ κορμὶ

του γιατί, σὲ εἴκοσι βημάτων ἀπόστασι διακρίνει τὸν ὄγκο ἐνὸς θηρίου ποὺ ὁρμάει καταπάνω του. Εἶναι μιὰ τίγρη!

Τὸ δάχτυλο τοῦ Ἀλφιέρι, πιέζει μανιασμένα τὴ σκανδάλη καὶ μιὰ ριπὴ σκίζει τὴν ἀτμόσφαιρα. Ταυτόχρονα ἡ τίγρη κοντοστέκεται, ἀνορθώνεται στὰ μπροστινὰ της ποδάρια καὶ πέφτει κάτω, νεκρή.

Ὁ Ταμπὸρ, βρίσκει εὐκαιρία νὰ σηκωθῇ ὀρθίος κι' ἐτοίμαζεται νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ κακούργου. Ἐκεῖνος ὁμως στρέφει ἀπότομα, διακρίνει στὸ μισόφωτο τὴ σιλουέττα τοῦ νέου καὶ πατάει γιὰ δεύτερη φορὰ τὴ σκανδάλη...

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΑΠΕΙΛΕΙ

ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ σφυρίζουν ἀπειλητικὰ γύρω του καὶ ἀναγκάζουν τὸ Ἑλληνόπουλο νὰ πέσῃ μπρούμυ

Ἡ ριπὴ πετυχαίνει τὴν τίγρη καὶ τὴν ρίχνει κάτω.

— Κακούργε!, λέει ἡ γυναῖκα καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν πνίξῃ.

τα καὶ νὰ πάρῃ δυὸ στροφές πάνω στὸ χῶμα. Μιὰ δεύτερη ριπὴ ξεκινάει ἀπὸ τὸ αὐτόματο τοῦ Ἀλφιέρι ποὺ τὴν συνοδεύει μιὰ ἄγρια κραυγὴ μίσους καὶ λύσσας. Μὰ τὸ παιδί στέκεται τυχερό. Μιὰ πέτρα ποὺ βρίσκεται μπροστά του τὸν καλύπτει ἀπὸ τὸ πυρωμένο χαλάζι τῶν σφαιρῶν.

Ὁ Ἀλφιέρι, γονατίζει ν' ἀλλάξῃ ταινία στὸ αὐτόματό του. Ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδική. Ὁ Ταμπὸρ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι αἰχμάλωτοί του τὸ βάζουν στὰ πόδια καὶ σὲ λίγο μερικοὶ θάμνοι τοὺς κρύβουν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κακούργου.

—Ποῦ θὰ μοῦ πᾶτε!, γρυλίζει καὶ κάνει νὰ ὁρμήσῃ στὸν κατήφορο.

Μιὰ φωνὴ ὁμως ποὺ ἀκούγεται πίσω του, τὸν κάνει νὰ

μείνη στη θέσι του καὶ νὰ ρι γήσῃ σύγκορμος.

— 'Αλφιέρι!, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃς τὸ ἔγκλημά σου!

Στρέφει ἀπότομα τὸ κορμί του καὶ ἀσυναίσθητα πατάει τὴ σκανδάλη. Τώρα δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν οἱ ἄλλοι ποὺ ἔφυγαν. Τὸν ἐνδιαφέρει αὐτὴ ἡ φωνή, ἡ τόσο γνωστὴ του ποὺ μοιάζει μὲ κατάρρα. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Πιέτρο Κόμι, τοῦ φίλου του ποὺ τὸν δηλητηρίασε πρὶν πέντε χρόνια γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ μερίδιο τῶν διαμαντιῶν καὶ ποὺ τώρα τὸν ἱβρίσκει νεκραναστημένο, μπροστά του.

Μ' ὄλο ποὺ κρατᾷ τὸ αὐτόματο, ἔχει χάσει ἐντελῶς τὸ θάρρος του καὶ τὰ δόντια του τρέμουν ἀπὸ φόβο. Νομίζει πῶς ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ

— Μπα σὲ καλὸ σου!, κάνει ὁ Μπουτάτα φοβισμένος.

Ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Ζολὰν ἔρπουν ἀθόρυβα, πλάϊ - πλάϊ.

ἓνα φάντασμα κι' ὄχι ἓναν ἄνθρωπο.

— 'Αλφιέρι!, ἀκούγεται πάλι ἡ φωνή, κατάφερες νὰ σκοτώσῃς τὴν τίγρη ποὺ ἔστειλα νὰ σὲ κατασπαράξῃ μὰ δὲν πρόκειται νὰ σκοτώσῃς ἐμένα. Θὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου μου ζώου ποὺ τὸ εἶχα ἀπὸ μικρὸ μαζὶ μου.

— Ποιὸς εἶσαι!, οὐρλιάζει ὁ 'Αλφιέρι καὶ τὰ μάτια του πετάγονται ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Εἶμαι ὁ Πιέτρο Κόμι!, λέει ἡ φωνή. Φορῶ ἀντὶ γιὰ ρούχα τομάρια ζώου καὶ τὰ γένεια μου φθάνουν ὥς τὴ μέση μου. Ἔμεινα τόσον καιρὸ στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ σὲ περιμένω, 'Ιούδα! Ἦθελα νὰ μαρτυρήσῃς σ' αὐτὸν τὸν τόπο ποὺ πότισες δηλητήριο τὸν

πιό καλό σου φίλο για να του κλέψης μερικά διαμάντια.

Το αυτόματο του 'Αλφιέρι τереτίζει και ή κάννη του σκοπεύει δεξιά κι' αριστερά. 'Ακούει τή φωνή του έχθρου του μα τον ίδιο δεν τον βλέπει.

— Θ' άπορής γιατί δεν σε σκότωσα ως τώρα, συνεχίζει ή φωνή. "Ηθελα να σε κάνω να υποφέρης 'Αλφιέρι! Να τρελλαθής από το φόβο σου και να γυρίζης με χαμένο μυαλό στη ζούγκλα ώσπου να σε κατασπαράξη κάποιο άγριο θηρίο!

Σε μιὰ στιγμή, ό 'Αλφιέρι διακρίνει μιὰ υποπτη κίνησι, σὰ να σηκώθηκε ένα κεφάλι πάνω από ένα θάμνο. Στρέφει το αυτόματό του σ' αυτή την κατεύθυνσι και πυροβολεί. 'Η σκιά πετάγεται και κάνοντας μιὰ γρήγορη καμπύλη κρύβεται πίσω από μερικούς βράχους.

— 'Αλφιέρι!, φωνάζει, οί σφαίρες σου δεν μπορούν να με πετύχουν γιατί το χέρι σου τρέμει.

'Ο 'Αλφιέρι τρίζει τὰ δόντια του. Όλο του το σώμα τρέμει και λαχανιάζει σαν σκύλος. 'Αφήνει τώρα τή θέσι του και προχωρεί με προφύλαξι προς τούς βράχους.

Μια πέτρα πέφτει δίπλα του και τον κάνει να ούρλιαξη από τον τρόμο. "Επειτα ακουλουθεί ένα κοροϊδευτικό γέλιο.

— 'Αλφιέρι, ξέρω πώς ή ψυχή σου τρέμει από τον πανικό! Θα μπορούσα εύκολα να σε σκοτώσω μα δεν μου άρκεϊ αυτό.

'Ο 'Αλφιέρι πιέζει τή σκανδάλη προς το μέρος που ακούγεται ή φωνή. Μα το κοροϊδευτικό γέλιο εξακολουθεί...

'Αναπνέει βαθεία. Φοβάται πως πραγματικά θα τρελλαθή, δεν θα μπορέση ν' άντέξη πιο πολύ.

Ξαφνικά, ένα σώμα πέφτει επάνω του και τον κάνει να πέση κάτω ανάσκελα.

— Κακούργε!, λέει μιὰ φωνή ενώ δυο χέρια προσπαθούν να τον πνίξουν.

'Ο 'Αλφιέρι, μπροστά στον κίνδυνο του θανάτου αντιδρά με όλες του τις δυνάμεις. Κατορθώνει ν' απαιλλαγεί από το σφίξιμο των χεριών, που δεν είναι άλλωστε και πολύ δυνατά και να σηκωθεί επάνω. Τότε μονάχα βλέπει ποιός ήταν εκείνος που προσπαθούσε να τον πνίξη. 'Ηταν ή αδελφή του Πιέτρο Κόμι.

— Κακούργε!, ξαναλέει ή γυναίκα κι' ετοιμάζεται να σηκωθεί.

Το αυτόματο όμως του 'Αλφιέρι τήν χτυπάει με τήν κάννη στο κεφάλι και τήν αφήνει αναίσθητη.

'Ο κακούργος γελάει τώρα σατανικά και καταστρώνει ένα σχέδιο.

— Πιέτρο!, φωνάζει στον άνθρωπο που κρύβεται πίσω από τούς βράχους, φανερώσου και σήκωσε τὰ χέρια ψηλά! "Εχω μπροστά μου τήν αδελφή σου αναίσθητη και αν δεν φανερωθής μέσα σε δυο λεπτά, θα τήν σκοτώσω!

Ένα κεφάλι προβάλλει τό

τε ανάμεσα από τους βράχους.

— Ψέματα!, λέει. Τί γυρεύει ή αδελφή μου στη ζούγκλα;

— Ήρθε μαζί μας για να προσκυνήση τον τάφο σου, τού λέει ο Άλφιέρι. Έμαθε την αλήθεια, πώς έγω σε δηλητηρίασα και ρίχτηκε πάνω μου να με πνίξη. Τη βλέπεις εδώ μπροστά στα πόδια μου; Αν τη λυπάσαι παραδόσου μέσα σε δυο λεπτά. Μ' άκούς Πιέτρο;

Απόλυτη, παιγερή σιγή ακολουθεί τα λόγια του. Το φεγγάρι τώρα έλευθερώθηκε από τα σύννεφα και φωτίζει άπλετα τη γη. Ο Άλφιέρι περιμένει με το δάχτυλο στη σκανδάλη. Αν βγής ο Πιέτρο από τους βράχους θα τον γαζώσει με μια ριπή, για να τελειώνει μια και καλή μ' αυτόν.

Η ΤΣΙΤΑ ΣΩΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ

Η ΑΦΝΙΚΑ, πολλές σκιές εμφανίζονται δεξιά κι' άριστερά, ανάμεσα στους κορμούς των δέντρων. Ο Άλφιέρι άνασκιρτάει και ή καρδιά του κινδυνεύει να σπάση από την άγωνία.

— Μπα σε καλό μας, τί μάς ήρθε και κυνηγάμε τον «μαχαίρι», γκρινιάζει μια από τις σκιές που ανήκει στον Μπουτάτα.

Δίπλα του βρίσκεται ή Ζολάν και ο Ταμπόρ. Μόλις κατάρθωσε να ξεφύγη το Έλλη νόπουλο, έτρεξε να είδοποιήση τα υπόλοιπα μέλη της ά-

ποστολής και να τους έξηγήση τον σκοτεινό ρόλο του Άλφιέρι.

— Πρέπει να τον συλλάβουμε, λέει ένας από την άποστολή. Να βρούμε και τον φίλο του που θα γυρίζη στη ζούγκλα σε άγρια κατάστασι πριν μάς σκοτώση και μάς, αντί για τον Άλφιέρι.

Έτσι, όλα τα μέλη της άποστολής και οί νέγροι, κάνουν μια παγάνα για να βρουν τον κακούργο.

— Νάτος!, λέει ο Ταμπόρ διακρίνοντας μια άκίνητη σκιά ανάμεσα σε κάτι θάμνους.

— Άλφιέρι!, φωνάζει ένας από τα μέλη της άποστολής και σηκώνει άπειλητικά το αυτί του, παραδόσου!

— Παραδόσου, «μαχαίρι», φωνάζει και ο Μπουτάτα. Κάνε γρήγορα πριν θυμώσω και σε αρχίσω στις καρπαζιές.

Η άπάντησι του Άλφιέρι είναι σαρκαστική.

— Κοπιάστε να με συλλάβετε!, τους λέει. Στα πόδια μου έχω μια κοπέλλα. Οποιοσ τολμήση να προχωρήση έστω κι' ένα βήμα, θα την σκοτώσω άμέσως. Κάνετε μου τη χάρη να φύγετε και να με αφήσετε ήσυχο.

— Άκουσε εδώ!, θυμώνει στα σοβαρά τώρα ο Μπουτάτα. Μια κουβέντα να πής ακόμη και έφτασα να σε ταράξω στις σφαλιάρες.

Είναι έτοιμος να όρμήση εναντίον του Άλφιέρι μα ο Ταμπόρ τον συγκρατεί.

— Άλφιέρι!, φωνάζει ο Ί-

διος τώρα στὸν κακούργο, πέ-
ταξε τὸ αὐτόματό σου καὶ
σήκωσε τὰ χέρια σου ψηλά.

— Ταμπόρ!, ἔρχεται ἡ ἀ-
πάντησις, πήγαινε στὴ σπη-
λιά σου καὶ μὴν ἀνακατεύεσαι
σὲ ξένες ὑποθέσεις, γιατί θὰ
μετανοιώσης σκληρά.

Ὁ Ταμπόρ διστάζει νὰ προ-
χωρήσῃ. Καταλαβαίνει πὼς
ὁ Ἀλφιέρι εἶναι ἱκανὸς νὰ
σκοτώσῃ τὴν κοπέλλα. Πρέ-
πει νὰ σκεφτῇ κανένα σχέδιο
γιά νὰ τὸν θέσῃ ἐκτὸς μάχης.

— Ταμπόρ!, ἀκούγεται
πάλι ἡ φωνὴ τοῦ κοκούργου,
σὰς δίνω προθεσμία πέντε λε-
πτῶν νὰ φύγετε, διαφορετικὰ
θὰ σκοτώσω τὴν κοπέλλα καὶ
θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγώ.

Ὁ Μπουτάτα εἶναι ἔξω φρε-
νῶν. Ἐτοιμάζεται πάλι νὰ ὀρ-
μήσῃ μὰ ὁ Ταμπόρ τὸν ἀπει-
λεῖ πὼς θὰ τὸν χτυπήσῃ ὅταν

Ὁ Ταμπόρ καταλαβαίνει πὼς
τὸν σκότωσε ἡ Τσίτα...

κάνῃ ἔστω κι' ἓνα βῆμα.

Ὁ πεισματωμένος ἀράπης
ὅμως, δὲν τὸ βάζει κάτω. Ἀ-
πομακρύνεται λίγα βήματα
ἀπὸ τὸν Ταμπόρ, σκύβει καὶ
λέει ἐμπιστευτικὰ στὴν Τσί-
τα:

— Ἀφέντη, Τσίτα, πᾶρε
τὴ μπιστόλα μου καὶ πήγαί-
νε νὰ χτυπήσῃς στὸ κεφάλι
ἐκείνον τὸν παλιάνθρωπο ποὺ
κάθεται ἐκεῖ πέρα. Κατάλα-
βες, Τσίτα;

Ἡ μαϊμοῦ παίρνει τὸ πι-
στόλι, περνάει τὸ δάχτυλό
τῆς στὴ σκανδάλη καὶ τὸ
στρέφει πρὸς τὸ Μπουτάτα!

— Μπα σὲ καλὸ σου!, δια-
μαρτύρεται ὁ ἀράπης καὶ ση-
κώνει τὰ χέρια. Δὲν σοῦ εἶπα
νὰ σκοτώσῃς ἐμένα, ἀλλὰ ἐ-
κείνον ἐκεῖ κάτω, καὶ τῆς δεί-
χνει μὲ τὸ χέρι του τὸν Ἀλ-
φιέρι.

Ἡ Τσίτα γρυλλίζει καὶ κυτ-
τάζει τὴ σκοτεινὴ σιλουέττα
τοῦ Ἀλφιέρι. Ἐκείνη τὴ στι-
γμῇ, τὸ φεγγάρι κρύβεται πί-
σω ἀπὸ ἓνα μαῦρο σύννεφο
καὶ ὅλα βυθίζονται στὸ σκο-
τάδι.

Ὁ Ταμπόρ βρίσκει τὴ στι-
γμῇ κατάλληλη γιὰ νὰ δρά-
σῃ. Πέφτει μπρούμυτα καὶ ἀρ-
χίζει νὰ ἔρπη πρὸς τὸ μέρος
τοῦ κακούργου. Ἡ Ζολάν πέ-
φτει κι' αὐτὴ δίπλα του.

Τὸ σύννεφο ὅμως εἶναι πε-
ραστικὸ καὶ τὸ φεγγάρι ξανα-
βγαίνει. Ἕνα ἄλλο, πιὸ μαῦ-
ρο σύννεφο πλησιάζει τώρα.

— Μὴν κουνηθῇ κανεὶς σας,
οὐρλιάζει ὁ Ἀλφιέρι μόλις
σκοτεινιάζει πάλι. Μὲ τὸν πα-
ραμικρὸ θόρυβο ποὺ θ' ἀκού-

σω, θὰ σκοτώσω τὴν κοπέλα! Κάποιον ἀκούω νὰ ἔρχεται... Πίσω, θὰ τὴν σκοτώσω.

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ ξαφνικὰ κι' ἀκολουθεῖ μιὰ παγερή, μιὰ θανάσιμη σιωπή.

— Τὴ σκότωσε!, λέει ὁ Ταμπὸρ καὶ σφίγγει μὲ λύσσα τὶς γροθιές του.

Τὸ σύννεφο φεύγει γρήγορα καὶ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ φωτίζει ἅπλετα τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὁ Ταμπὸρ, σηκώνει τὸ κεφάλι μὰ δὲν βλέπει τίποτε. Ὁ Ἀλφιέρι δὲν φαίνεται. Ἀρχίζει νὰ σέρνεται ἀθόρυβα καί, σὲ πέντε λεπτά, πετάγεται ξαφνικὰ, στὸ σημεῖο πού βρισκόταν ὁ κακοῦργος.

Ἐκεῖ, τὸν περιμένει μιὰ μεγάλη ἐκπληξίς. Βλέπει τὸν Ἀλφιέρι, νεκρό, πλημμυρισμένο στὰ αἵματα, δίπλα μιὰ κοπέλλα νὰ συνέρχεται καί, πιὸ πέρα, τὴν Τσίτα νὰ σηκώνη ψηλὰ τὴν κουμπούρα τοῦ ἀράπη νὰ γρυλλίξη καὶ νὰ χορεύη. Καταλαβαίνει τότε πῶς ἡ Τσίτα τὸν σκότωσε!

Σὲ δυὸ λεπτὰ φθάνουν ὅλοι κοντὰ στὸν Ταμπὸρ καὶ μένουν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Ποιὸς τὸν σκότωσε; ἀναρωτιοῦνται.

— Ποιὸς τὸν σκότωσε; ἀταὶ ὁ Μπουτάτα. Μόνο ἓνας μπορούσε νὰ κάνη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

Καὶ δείχνει περήφανα τὸν ἑαυτό του!

Ξαφνικὰ, ἓνα παράξενο πλάσμα τρέχει πρὸς τὸ μέρος τους. Φοράει πέτσινὰ ρούχα κι' ἔχει μακρὰ γενειάδα. Εἶναι ὁ Πιέτρο Κόμι, ὁ μυστη

Τὰ δύο ἀδελφία τρέχουν ν' ἀγκαλιαστοῦν μὲ λαχτάρια.

ριώδης καὶ μισότρελλος ἄγνωστος πού φοβόταν ὅλη ἡ ἀποστολή. Μιὰ γυναῖκα ἀνοίγει τότε τὰ χέρια της καὶ τὸν ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρια.

— Ἀδελφέ μου, Πιέτρο!, φωνάζει καὶ ξεσπάει σὲ κλάματα. Ὁ ἀγριάνθρωπος κλαίει κι' αὐτὸς σπαραχτικὰ καὶ κάνει σὰν μωρὸ παιδί ἀπὸ τὴ χαρά του.

— Νὰ τὸν πάρετε μαζί σας, λέει ὁ Ταμπὸρ στοὺς ἄνδρες τῆς ἀποστολῆς. Ἐλπίζω νὰ γίνῃ καλὰ ὅταν ξαναγυρίσῃ στὸν πολιτισμένο κόσμον.

* * *

Ὁ Μπουτάτα ἀποφασίζει νὰ κάνη ἓναν περίπατο γιὰ νὰ ξεσκάσῃ. Ἐχει σηκωθῇ πιά ὅταν ὁ ἥλιος βρισκόταν ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ βλέπει πῶς γύρω του, στὴ

σπηλιά, δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Ὁ Ταμπὸρ μὲ τὴ Ζολὰν φαίνεται πὼς θὰ βγῆκαν γιὰ κυνήγι. Μὰ οὔτε καὶ ἡ Τσίτα εἶναι στὴ θέσι της. Φαίνεται πὼς βγήκε κι' αὐτὴ νὰ χορτάσῃ τὸ στομάχι της μὲ κανὲν νόστιμο φρούτο.

— Θὰ κάνω κι' ἐγὼ ἓναν περιπατάκο, λέει ὁ ἀράπης καὶ ζώνεται τὴν κουμπούρα του. Θὰ πάω ὡς τὸ ποτάμι νὰ πάρω καὶ τὸ μπάνιο μου.

Πραγματικά, λίγα λεπτά ἀργότερα πλησιάζει τὸ ποτάμι. Πρὶν ὅμως προλάβῃ νὰ βουτήξῃ στὰ δροσερὰ νερά του, ἓνας ὑποπτὸς θόρυβος φθάνει στ' αὐτιά του καὶ τὸν κάνει νὰ κυττάξῃ ὀλόγυρά του Μ' ὅλο ποὺ ἡ χαζομάρα τοῦ Μπουτάτα εἶναι καταπληκτική, ἐντούτοις τὸ ἐνστικτό του προσαρμοσμένο στὴ ζωὴ τῆς ζούγκλας, τὸν εἰδοποιεῖ πάντα νὰ εἶναι ἔτοιμος γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἓναν ἀπὸ τοὺς ἀναρρίθμητους κινδύνους ποὺ παραφυλᾶνε παντοῦ.

Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος γιὰ τὸν Μπουτάτα. Ἐκεῖνος ποὺ κινδυνεύει εἶμαι ἓνας ἀγριόχοιρος ποὺ ἔχει πέσει στὴν παιγίδα ἐνὸς τρομεροῦ βόα!

Ἡ σκηνὴ ποὺ ἀντικρύζουν τὰ μάτια τοῦ Μπουτάτα εἶναι ἀληθινὰ συγκλονιστική. Ὁ ἀράπης ξαπλώνει πάνω στὴν ἄμμο, μὲ τὰ πόδια πρὸς τὸ ποτάμι γιὰ νὰ παρακολουθῇ μετὰ τὴν ἀνεσί του τὴν παράξενη αὐτὴ πάλη.

Τὸ τεράστιο φίδι ἔχει τυλίξει τὸ σῶμα τοῦ ἀγριόχοιρου

προσπαθώντας νὰ τὸ σκάσῃ, ἐνῶ τὸ τελευταῖο κυλιέται ἀπεγνωσμένα δεξιὰ κι' ἀριστερά, ζητώντας νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.

— Ἀπάνω του γουρουνάκι μου!, φωνάζει ὁ ἀράπης. Ἀπάνω του μὴ σοῦ πάρῃ τὸν ἄέρα!

Ἡ πάλη γίνεται ἄνιση. Ὁ βόας, παρ' ὅλες τὶς ἀπεγνωσμένες προσπάθειες τοῦ ἀγριόχοιρου, ἐξακολουθεῖ νὰ σφίγγῃ μὲ μανία. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, τὸ ζῶο κατορθώνει νὰ σηκωθῇ στὰ πόδια του, καί, πλησιάζοντας ἓναν ἀγκαθωτο θάμνο, τρίβεται πάνω του. Τὰ ἀγκάθια τρυποῦν τὸ κορμὶ τοῦ φιδιοῦ καὶ ὁ Μπουτάτα ἐνθουσιάζεται.

— Ἀπάνω του!, ξαναφωνάζει. Ἀμα καταφέρῃς νὰ σκοτώσῃς τὸ φίδι θάρθω νὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγώ!

Ὁ βόας τὴν ἔχει ἄσχημα τώρα. Πολλὰ ἀγκάθια ἔχουν μπηγνὰ στὸ κορμὶ του καὶ ἀναδεύει ἀπελπισμένα τὴν οὐρά του, ζητώντας νὰ ρίξῃ κάτω τὸν ἀγριόχοιρο. Ἐκεῖνος ἀντιστέκεται ὅσο μπορεῖ μὰ οἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ σωριάζεται πάλι κάτω. Τώρα τὸ φίδι μανιάζει καὶ σφίγγεται πιὸ πολὺ πάνω στὸ θῦμα τοῦ ποὺ γρυλλίζει ἀπελπισμένα.

Ὁ Μπουτάτα ἔχει ξεχαστῇ παρακολουθώντας τὴν πάλη καὶ κάπου - κάπου γελάει ἡλίθια. Δὲ θὰ γελοῦσε, ὅμως, ἂν εἶδλεπε τὶ γινόταν πίσω του...

Ἐνας τεράστιος κροκόδει

λος κάνει την εμφάνισί του πάνω στην επιφάνεια του ποταμού. Στρέφει τὸ κεφάλι του ὀλόγυρα, διακρίνει σὲ μιᾶς στιγμὴ τὸ ξαπλωμένο κορμὶ τοῦ Μπουτάτα στὴν ὄχθῃ καὶ κατευθύνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Ἀπάνω του!, οὐρλιά-

ζει ὁ ἀράπης βλέποντας τὸν ἀγριόχοιρο νὰ σηκώνεται πάλι...

Ποῦ νὰ ἤξερε ὅμως ὅτι ὁ θάνατος τὸν πλησιάζει καὶ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι δυὸ μέτρων μακριὰ ἀπὸ τὰ ποδάρια του...

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 4ος—Άρ. 27—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. Αναμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ/ντής Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήναι.

Στὸ τεύχος 28, τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

θὰ ἀπολαύσετε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὠραῖες συναρπαστικὲς καὶ συγκλονιστικὲς περιπέτειες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ δὲν ξεχνιοῦνται ποτέ. Ὁ Μπουτάτα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μπλέκει σὲ μιὰ παράξενη ἱστορία καὶ στὸ τέλος βρίσκει τὸ μπελά του! Ἀγωνία, μυστήριο, δράσι καὶ κωμικὰ ἐπεισόδια ὑπάρχουν σὲ κάθε σελίδα τοῦ ἀριστουργηματικοῦ αὐτοῦ τεύχους ποὺ θὰ πρέπει νὰ διαβαστῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους τῆς περιπέτειας.

